

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

15) ΜΕΡΟΣ ΟΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΥΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Τρίτη 25 Δεκεμβρίου 1957 (Π.Ο.Η.)
Έτος ΙΒ'. Αριθ 276 Τμητὴ Φύλλου Δεχ. 1

Γραφεῖα: Ὁδὸς Νίκης 33 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ὑπὸ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 30

Ἐξαετηρικοῦ: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Πρὸς

**Ἄπαντα τὸν εὐσεβῆ καὶ Ὁρθόδοξον Ἑλληνικὸν
Κλήρον καὶ Λαόν, τὸν ἀκολουθοῦντα τὸ Πατριὸν Ἐκκλησιαστικὸν Ἡερολό-
γιον καὶ τὰς λοιπὰς τῆς Ἐκκλησίας παραδόσεις**

*Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοὶ καὶ τέκνα ἐν
Κυρίῳ· ἀδελφικῶς ἀσπαζόμεθα πάντας ὑμᾶς·*

Ἐπὶ ταῖς κοσμοσωτηρίαις ἑορταῖς τῆς ἐπι-
γῆς ἐπιφανείας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χρι-
στοῦ καὶ τῇ ἐπικειμένῃ ἀνατολῇ τοῦ νέου τῆς
Χάριτος καὶ Χρηστό-
τητος ἐνιαυτοῦ, ἀπο-
στέλλομεν ὑμῖν τὸν
ἐγκάρδιον ἀδελφικὸν
χαιρετισμόν. Εἰσερ-
χόμενοι δὲ χάριτι Χρι-
στοῦ-εἰς τὸ 34ον ἔτος
τοῦ ὑπὸ πάντων διε-
ξαγομένου μετὰ τῆς
αὐτῆς καρτερικότητος
καὶ ζήλου ἱεροῦ ἁ-
γῶνος, συγχαίρομεν
ὑμᾶς θερμῶς· διότι
ἐφάνητε ἀγωνισταὶ
ἄξιοι τῆς ὑψηλῆς κλή-
σεως καὶ τῶν μεγά-
λων Πατέρων, τῶν ὁ-
ποίων τὰ ἴχνη μετ'
αὐταπαρνήσεως ἀκολουθεῖτε, ἀδιαφοροῦντες
διὰ τοὺς ὀνειδισμοὺς, τοὺς προπηλακισμοὺς καὶ
τὰς μυρίας ἐναντιώσεις ἐκ μέρους τῶν ἐναν-
τιοφρονούντων. Εὐχόμεθα δὲ εἰς τὸν Πανάγαθον
Θεὸν νὰ μᾶς βοηθήσῃ, ἵνα διεξαγάγωμεν τοῦ-
τον μέχρι τέλους, τὸ ὅποιον φαίνεται ὅτι εἶναι
πολὺ πλησίον, ὥστε μετὰ πεποιθήσεως νὰ λέ-

γομεν καὶ ἡμεῖς μετὰ τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑ-
θνῶν Παύλου «**Ἦν ἐγγύτερον ἡμῶν ἢ σω-
τηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν**» ἢ νῦν προέ-
κοψεν, ἡ δὲ ἡμέ-
ρα ἤγγικεν» (Ρωμ.
ΙΓ. 11).

Ἀνὰ πᾶσαν στιγ-
μὴν, ἰδιαιτέρως δὲ
κατ' αὐτὴν τῶν παν-
εκλάμπρων τῆς Ὁρ-
θοδοξίας ἑορτῶν, θὰ
πρέπη νὰ ἔχωμεν ὑπ'
ὄψιν, ὅτι ἀγωνιζόμεθα
διὰ νὰ παραμείνωμεν
ἐπὶ τῆς Θεοτεύκτου
Κιβωτοῦ τῆς Ὁρθο-
δοξίας, ὅς Πάνσο-
φος οἰακοστροφὸς ὁ
Σωτὴρ, πηδάλιον ἀ-
σφαλὲς οἱ ἱεροὶ κα-
νόνες καὶ λοιπαὶ πα-
ραδόσεις, προβολεὺς διαλύων τὰ σκότῃ τῆς
πλάνης καὶ τὴν ὁμίχλῃ τῆς κακοδοξίας τὸ πνεῦ-
μα τῶν Οἰκουμενικῶν Συνόδων καὶ τῶν Μεγά-
λων Πατέρων, καὶ ἐν τῇ ὁποίᾳ Κιβωτῷ ὑπάρ-
χουν ἅπαντα τὰ πρὸς σωτηρίαν ἐφόδια, διὰ
τῶν ὁποίων θὰ διαπλεύσωμεν ἀσφαλῶς τοῦ
βίου τὴν θάλασσαν, προσεγγίζοντες τὸν λιμένα

Ἡ ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ.

Εὐχεται εἰς τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτῆς
ἀναγνώστας, συνεργάτας καὶ τοὺς ὁ-
πωσδήποτε βοηθοῦντας εἰς τὴν Σταυ-
ροφορίαν ὑπὲρ τῶν παραδόσεων τῆς
Ἐκκλησίας καὶ τοῦ ἔθνους, πλουσίας
τὰς εὐλογίας τοῦ Γεννηθέντος Σωτῆρος
κατὰ τὸ ἀνατέλλον νέον ἔτος 1958, καὶ
τοὺς ὑμνήσαντας Αὐτὸν ἀγγέλους συμ-
παραστάτας τῆς ζωῆς των.

τῆς μελλούσης καὶ ἐνυποστάτου πόλεως.

Στῶμεν ὅθεν καλῶς, στῶμεν μετὰ φόβου, κωφεύοντες πρὸς πᾶσαν φωνήν, ἥτις δὲν φέρει εἰς τὰ ὄτα μας τὸ Εὐαγγελικὸν κήρυγμα, τὴν διδασκαλίαν τῶν Πατέρων ἢ τὰς διατάξεις τῶν Ἀγίων Συνόδων. Ὁφείλομεν ἅπαντα αὐτὸν τὸν θησαυρὸν μετ' εὐλαβείας νὰ διαφυλάσσωμεν καὶ μετ' αὐστηρᾶς ἀκριβείας νὰ βαδίζωμεν κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς Ἐκκλησίας. «Ὁ πταίσας ἐντὶ γέγονε πάντων ἔνοχος» δι' αὐτὸ ὅς μὴ ἐξαπατώμεθα δικαιολογοῦντες παραβάσεις καὶ παρεκτροπὰς μὲ τὴν δῆθεν οἰκονομίαν. Δὲν εἴμεθα ἡμεῖς μόνοι οἱ προστάται τῆς Ὁρθοδοξίας· οὔτε τὰ μόνα τέκνα αὐτῆς.

Πανίσχυρος προστάτης αὐτῆς εἶναι ὁ Ἅγιος Θεός, ὅστις διεκήρυξε «καὶ ἰδοὺ ἐγὼ μεθ' ὑμῶν εἰμι πάσας τὰς ἡμέρας ἕως τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος». Τέκνα δὲ Αὐτῆς εὐλαβῇ οἱ ἀνὰ τὴν Οἰκουμένην ἑτερόγλωσσοι καὶ ἑτερόχρωμοι ἀδελφοὶ ἡμῶν, οἵτινες ἐν ἐνὶ στόματι, ἐν μιᾷ καρδίᾳ καὶ ἐν τῷ αὐτῷ φρονήματι ὑμνοῦν ὁρθόδοξως «τὸν Σήμερον ἐν Σηλαίῳ τεχθέντα».

Ἔχομεν δι' ἐλπίδος, ὅτι τὸ μετ' οὐ πολὺ ἀρχόμενον νέον ἔτος 1958 θὰ εἶναι καὶ τὸ τελευταῖον ἔτος τῶν θλίψεων ἡμῶν· διότι ὀσημέραι γίνεται κατανοητόν, ὅτι ὅχι μόνον ἀσκόπως, ἀλλὰ καὶ ἐπιζημίως ἀπὸ πάσης πλευρᾶς,

ἐγένετο ἡ μεταρρύθμισις τοῦ Πατρίου Ἐκκλησιαστικοῦ Ἡμερολογίου καὶ ἡ προσαρμογὴ αὐτοῦ πρὸς τὸ τοῦ Πάπα Γρηγορίου, ὄντος αὐτοῦ καὶ τῶν διαδόχων αὐτοῦ προαιωνίων καὶ ἀσπόνδων ἐχθρῶν τῆς τε Ὁρθοδοξίας καὶ Ἀγίας Ἐκκλησίας ἡμῶν καὶ τοῦ εὐλογημένου Ἑλληνικοῦ ἔθνους.

Ἀσχέτως ὅμως καὶ ἀνεξαρτήτως πρὸς τοῦτο, ἡμεῖς ὀφείλομεν νὰ ἀγρυπνώμεν καὶ νὰ συνεχίζωμεν τὸν ἱερὸν ἀγῶνα, μετὰ τοῦ ἰδίου πάντοτε ζήλου, τῆς αὐταπαρνήσεως, τῆς αὐτοθυσίας, ἀγαπῶντες ἀλλήλους καὶ πειθαρχοῦντες, ἔχοντες ὅλας τὰς ἐλπίδας ἡμῶν εἰς τὸν Χριστόν, τὸν ζητοῦντα παρ' ἡμῶν τὴν ἐργασίαν τοῦ καλοῦ καὶ ὅχι τὸ ἀποτέλεσμα, τὸ ὁποῖον θὰ φέρῃ μόνον Ἐκεῖνος, ὅταν «ἔλθῃ τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» συμφῶνως πρὸς τὰ ἀνεξιχνίαστα κρίματα καὶ τὰς βουλὰς Αὐτοῦ. Ὅτε ἐν ἐνὶ στόματι καὶ μιᾷ καρδίᾳ θὰ ψάλλωμεν ὅλοι ὁμοῦ τὸ «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς ἡμεῖς**» ἐν ἀνθρώποις εὐδοκίᾳ».

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος

Ὁ Πρόεδρος

Ὁ Γραμματεὺς

Ἀρχιμ.

Ἀρχιμ.

ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΑΣ

ΧΡΥΣΟΣΤ. ΚΙΟΥΣΗΣ

ΠΩΣ ΗΓΩΝΙΣΘΗΣΑΝ ΟΙ ΠΑΤΕΡΕΣ ΔΙΑ ΝΑ ΕΠΙΒΑΛΛΟΥΝ ΤΑΣ ΕΟΡΤΑΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Ὁ ἐκτοπισμὸς τῶν εἰδωλολατρικῶν εορτῶν ἀπὸ τὴν Βυζαντινὴν κοινωνίαν καὶ ἡ καθιέρωσις χριστιανικῶν τοιούτων ἔγινε κατόπιν πολλῶν ἀγῶνων. Εἰς τὸν 62ον κανόνα τῆς ἐν Τρούλλῳ Οἰκουμενικῆς Συνόδου ἀναγινώσκουμεν τὰ ἑξῆς : «τὰς οὕτω καλουμένας Καλάνδας καὶ τὰ λεγόμενα Βότα, καὶ τὰ καλούμενα Βρουμάλια καὶ τὴν ἐν τῇ πρώτῃ τοῦ Μαρτίου μηνὸς ἡμέραν τελουμένην πανήγυριν, καθ' ἅπαρ ἐκ τῆς τῶν πιστῶν πολιτείας περιαιρεθῆναι βουλόμεθα».

Ἡ εορτὴ τῶν Καλενδῶν τῆς πρωτερονομίας δηλ. ἐλάβανε πανηγυρικὸν χαρακτήρα. Ἦτο ἄλλωστε ἐπισημῶς καθιερωμένη ὡς μᾶς λέγει ὁ διδάσκαλος τοῦ Χρυσόστομου ρήτωρ τοῦ Δ' αἰῶνος Λιβάνιος : «ἦτο τεταμένη ἐφ' ἅπαν ὅσον ἡ Ρωμαίων ἀρχὴ τέταται» καὶ ἦτο «κοινὴ ἀπάντων ὁπόσοι ζῶσιν ὑπὸ τὴν Ρωμαίων ἀρχήν». Τὸ αὐτὸ μᾶς πληροφορεῖ καὶ ὁ σοφὸς Εὐστάθιος ὁ Θεσβόνικος κατὰ τὸν ΙΒ' αἰῶνα : «τὰς νῦν Καλένδας πανηγυρίζουσι πάντες οἱς τὰ Ρωμαίων πρεσβεύεται». Βυζαντινὸς συγγραφεὺς γράφει, ὅτι κατ' αὐτὴν οἱ πολῖται «δεξιοῦνται ἀλλήλους καὶ προσαγορεύουσι νομισμάτων τε ἀντιδόσει καὶ κοινωνίᾳ τῶν γῆς καὶ θαλάσσης καλῶν». Ἐναντίον τῆς συνηθείας νὰ μεθύσῃ καὶ νὰ ἀσωτεύσῃ ἀντεπεξέρχονται οἱ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Χρυσόστομος εἰς ἕνα τοῦ λόγον ἀναφωνεῖ : «δεξιὸς ὁ ἐνιαυτὸς ἔσται σοι δι' ὅλου οὐκ ἔάν ἐν νομηνίᾳ μεθύεις, ἀλλ' ἔάν καὶ ἐν νομηνίᾳ καὶ καθ' ἑκάστην ἡμέραν τὰ τῷ Θεῷ δοκοῦντα ποιῇς». Τὴν τάσιν ἐπίσης νὰ μεταμφιέζονται ἐπάταξεν ἡ ἐν Τρούλλῳ Σύνοδος

ἡ ὁποία εἰς τὸν προμνημονευθέντα κανόνα ἀναφέρει ἐπὶ λέξει : τὰς ἐξ ἀνδρῶν ἢ γυναικῶν γινόμενας δοχῆσεις καὶ τελετὰς, κατὰ τι ἔθος παλαιὸν καὶ ἄλλοτριον τοῦ τῶν Χριστιανῶν βίου, ἀποπεμπόμεθα ὀρίζοντες μηδένα ἄνδρα γυναικείαν στολήν ἐνδιδύσκεσθαι ἢ γυναῖκα τὴν ἀνδράσιν ἀρμοδίαν, ἀλλὰ μήτε προσωπεῖα κομικὰ ἢ σατυρικά ἢ τραγικά ὑποδύεσθαι». Ὁ δὲ Χρυσόστομος δνομάζει τὰς μεταμφιέσεις «διαβολικὴν καὶ καταγέλαστον κομωδίαν».

Πολλὰ ἀπὸ τὰς εἰδωλολατρικὰς συνηθείας ἔχουν παραιοφύσει μέχρι τῶν ἡμερῶν μας. Ποῖος π. χ. φαντάζεται ὅτι ἡ σφαγὴ τῶν χοίρων κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἔθιμον τῆς εἰδωλολατρείας; Ἰδοὺ ὅμως τί λέγει ὁ κατὰ τὸν ΣΤ' αἰῶνα ζήσας Ἰωάννης ὁ Λυδὸς : «οἱ δὲ γεωργοὶ (Ρωμαίων) πρὸς θεραπείαν Κρόνου καὶ Δήμητρος ἔφατον χοίρους· ὅθεν καὶ νῦν φυλάττεται κατὰ τὸν Δεκέμβριον ἡ χοιροφαγία». Οἱ δὲ μαθηταὶ ἀπελάμβανον τὸ εορταστικὸν δωδεκαήμερον ἀνευ ραβδισμῶν. Ὁ Λιβάνιος λέγει ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας «παῖδαγωγὸς τις ἄγριος, τότε οὐκ ἄγριος» καὶ διδάσκαλος ὅστις χαλεπός, τότε οὐ χαλεπός, ἀλλ' ἰσηγυρίαν ὁ καιρὸς ποιεῖ καὶ μάλιστα ἡρεμοῦσι καὶ πληγαί».

Παρ' ὅλα ταῦτα τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα ταχέως ἐδραιούται καὶ ἀντὶ τῶν εἰδωλολατρικῶν ἀσμάτων ἀκούονται χριστιανικὰ τοιαῦτα. Κωνσταντῖνος ὁ Πορφυρογέννητος ἀναφέρει στίχους, οἵτινες διαπνέονται ὑπὸ χριστιανικοῦ καὶ λυρικοῦ πνεύματος· ἰδοὺ μερικοί : «ἄσθη τὸν ἥλιον προμηνύει ἐν Βηθλεὲμ Χριστὸν ἀνατελλάντα ἐκ Παρθένου» ἢ «ἄσθη προτρέχει καὶ λάμπει ἐν σηλαίῳ τὸν Δεσπότην τοῦ

ΑΠΟ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΙΚΩΝ ΠΛΟΥΤΩΝ

Ο ΙΩΣΗΦ

Ἰωάν. Χρυσοστόμου

«Δίκαιος οὖν ὢν», τοῦτέστι, χρηστός καὶ ἐπιεικής, «ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν». Διὰ τοῦτο λέγει τὸ συμβάν πρὸ τῆς γνώσεως, ἵνα μὴ ἀπιστήσῃ τοῖς μετὰ τὴν γνώσιν γεγενημένοις. Καίτοι γε οὐ παραδειγματισμοῦ μόνον ὑπεύθυνος ἦν ἡ τοιαύτη, ἀλλὰ καὶ κολάζεσθαι αὐτήν ὁ νόμος ἐκέλευεν. Ἀλλ' ὁ Ἰωσήφ οὐ μόνον τὸ μῆζον ἐκείνο, ἀλλὰ καὶ τὸ ἔλαττον οὐ σιγῶν ἠσχύνθη. Οὐ γὰρ μόνον οὐ κολάσαι, ἀλλ' οὐδὲ παραδειγματίσαι ἐβούλετο. Εἶδες φιλόσοφον ἄνδρα, καὶ πάθους ἀπηλλαγμένον τοῦ τυραννικωτάτου; Ἰστε (γνωρίζετε) γὰρ ἡλίκον ζηλοτυπία. Διὰ τοῦτο καὶ ὁ ταῦτα σαφῶς εἶδος ἔλεγε «Μεστὸς γὰρ ζήλου θυμὸς ἀνδρός· οὐ φείσεται ἐν ἡμέρᾳ κοίσεως» (Παροιμ. ζ'. 34) καὶ «σκληρὸς ὡς Ἀδὴς ζήλος» (Ἄσμα Η'. 6).

Καὶ ἡμεῖς δὲ πολλοὺς ἴσμεν (γνωρίζομεν) τὴν ψυχὴν ἐλομένους προέσθαι μᾶλλον ἢ εἰς ζηλοτυπίας ὑποψίαν ἐμπροσθί. Ἐνταῦθα δὲ οὐδὲ ὑποψία ἦν, τοῦ τῆς γαστρὸς ὄγκου διελέγχοντος. Ἀλλ' ὅμως οὕτως ἦν πάθους καθαρὸς, ὥς μὴ θελῆσαι μηδὲ ἐν τοῖς μικροτάτοις λυτῆσαι τὴν Παρθένον. Ἐπειδὴ γὰρ τὸ μὲν κατέχειν ἔνδον παρανομίας εἶναι ἐδόκει, τὸ δὲ ἐκπομπεύειν καὶ εἰς δικαστήριον ἄγειν, θανάτῳ παραδοῦναι ἢ ἀγναξεν, οὐδὲν τούτων ποιεῖ, ἀλλὰ ὑπὲρ νόμον ἤδη πολιτεύεται. Ἐδεῖ γάρ, τῆς χάριτος παραγενομένης, πολλὰ λοιπὸν εἶναι τὰ σημεῖα τῆς ὑψηλῆς πολιτείας. Καθάπερ γὰρ ὁ ἥλιος, καὶ μηδέπω τὰς ἀκτῖνας δειξας, πόρρωθεν τῷ φωτὶ καταναρᾷ τῆς οἰκουμένης τὸ πλῆθος· οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς, μέλλων ἀνίσχειν ἀπὸ τῆς μήτρας ἐκείνης, καὶ πρὶν ἢ ἐξελθεῖν, τὴν οἰκουμένην κατέλαμψεν ἅπασαν. Διὸ καὶ πρὸ τῶν ὀδίνων προφητῇται ἐσπέρων, καὶ γυναῖκες τὰ μέλλοντα προσύλεγον, καὶ Ἰωάννης, οὐπω τῆς νηδύος προελθὼν, ἀπὸ τῆς μήτρας αὐτῆς ἐπῆδα. Ἐνταῦθεν καὶ οὗτος πολλὴν ἐπεδείκνυτο φιλοσοφίαν· οὔτε γὰρ ἐνεκάλεσεν, οὔτε ὠνειδίσεν, ἀλλ' ἐκβαλεῖν ἐπεχείρησε μόνον. Ἐν τούτῳ τοίνυν τῶν πραγμάτων ὄντων, καὶ πάντων ἐν ἀμηχανίᾳ καθεστώτων, παραγίνεται ὁ Ἄγγελος πάντα λύων τὰ ἀπορά. Ἀξίον ἐξετάσαι, διατὶ μὴ πρὸ τούτου εἶπεν ὁ Ἄγγελος, πρὸ τοῦ διανοηθῆναι τὸν ἄνδρα τοῦτο, ἀλλ' ἐπειδὴ ἐνεθυμήθη, τότε ἀφικνεῖται· «Ταῦτα γὰρ αὐτοῦ, φησὶν, ἐνθυμηθέντος» ὁ Ἄγγελος ἔρχεται· καίτοιγε αὐτὴν καὶ πρὸ τοῦ συλλαβεῖν εὐαγγελίζεται, ὃ καὶ αὐτὸ πάλιν ἑτέραν ἀπορίαν ἔχει. Εἰ γὰρ καὶ ὁ Ἄγγελος οὐκ εἶπε,

ἡλίου τοῖς μάγοις καταμηνῦσαι» ἢ κατὰ τὴν ἐορτὴν τῶν Φώτων «σήμερον ὁ συντρίψας ἐν ὕδασι τὸς κεφαλὰς τῶν δρακόντων τὴν κεφαλὴν ὑποκλίνει τῷ Προδρόμῳ φιλανθρωπῶς» καὶ «Χριστὸς ἐνδύεται ρεῖθρα φιλανθρωπῶς τοῦ Ἰορδάνου».

Τὸ συμπέρασμα εἶναι ὅτι διὰ τὰ γίνῃ ἀληθινὴν χριστιανικὴ ἐορτὴ τὸ δωδεκάημερον, ἐχρησάσθησαν πολλοὶ ἄγῳνες τῶν Πατέρων.

Ἄς μὴ ἐπιτρέπωμεν λοιπὸν τὴν διαστρέβλωσιν τοῦ πνεύματος τοῦ ὑπὸ τῆς συγχρόνου καινοτομίας.

τίνος ἕνεκεν ἡ παρθένος εἰσέγησεν, ἀκούσασα παρὰ τοῦ ἀγγέλου, καὶ τὸν μνηστῆρα ὁρῶσα δορυβούμενον, οὐκ ἔλυσεν αὐτοῦ τὴν ἀπορίαν; Τίμος οὖν ἕνεκεν πρὸ τοῦ θορυβηθῆναι αὐτὸν ὁ ἄγγελος οὐκ εἶπεν; Καὶ γὰρ ἀναγκαῖον τὸ πρότερον λύσαι πρῶτον. Τίμος οὖν ἕνεκεν οὐκ εἶπεν;

Ἵνα μὴ ἀπιστήσῃ, καὶ πάθῃ τὸ αὐτὸ τῷ Ζαχαρίᾳ. Ὁρωμένου γὰρ τοῦ πράγματος, εὐκόλος ἡ πίστις λοιπὸν· μηδέπω δι' ἀρχὴν λαβόντος, οὐχ ὁμοίως εὐπαράδεκτον ἦν τὸ λεγόμενον. Διὰ τοῦτο οὐκ εἶπεν ἐξ ἀρχῆς ὁ ἄγγελος· καὶ ἡ Παρθένος δὲ τῆς αὐτῆς ἕνεκεν αἰτίας εἰσέγησεν. Οὐ γὰρ ἐνόμιζε πιστεῦσθαι παρὰ τῷ μνηστῆρι, πρᾶγμα ἀπαγγέλουσιν ἔξον ἀλλὰ καὶ παροξύνειν μᾶλλον αὐτόν, ὥς ἀμάρτημα γεγενημένον συσπιάζουσα. Εἰ γὰρ αὐτὴ, ἡ ὑποδέχεσθαι μέλλουσα τοσαύτην χάριν, ἀνθρώπινόν τι πάσχει, καὶ φησὶ «Ὡς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;» (Λουκ. α' 34), πολλῷ μᾶλλον ἐκείνος ἀμφέβαλλεν ἄν, καὶ μάλιστα παρὰ γυναικὸς ἀκούων τῆς ὑποπτευομένης.

Διὰ ταῦτα ἡ παρθένος μὲν οὐδὲν αὐτῷ λέγει, ὁ δὲ ἄγγελος τοῦ καιροῦ καλοῦντος, ἐφίσταται.» (Ὁμιλία Δ' εἰς τὸ κατὰ Ματθαῖον)

Ἱστορικὸν ἀνημείωμα

Ἡ ΓΕΝΝΗΣΙΣ

Κατὰ τοὺς τρεῖς πρώτους αἰῶνας ἡ ἐορτὴ τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου, συνεωρτάζετο τῇ ἐορτῇ τῶν Θεοφανείων (6 Ἰανουαρίου), ὅπως μέχρι τῆς σήμερον ποιοθοῖσι οἱ Ἀρμένιοι· ἐν τῇ Δύσει δὲ τὸ πρῶτον ἐχωρίσθη ἡ ἐορτὴ αὕτη, κατὰ τινὰς μὲν ὑπὸ τοῦ Πάπα Ἰουλίου (337—362) κατ' ἄλλους δὲ ὑπὸ τοῦ Λιβερτίου (352-366) τεθείσα 12 ἡμέρας πρὸ τῆς 6 Ἰανουαρίου, ἥτοι 25 Δεκεμβρίου ὑπὸ τὸν τίτλον: *natalis Domini corporalis* (ἡ κατὰ σάρκα γέννησις τοῦ Κυρίου) καὶ ἀπὸ τῆς Δύσεως ἡ ἐορτὴ αὕτη ἤλθεν εἰς τὴν Ἀνατολήν. Ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος τὸ 386 κατὰ τὴν μέραν ταύτην ὁμιλῶν λέγει: «Οὐπω δέκατον ἔστιν ἔτος ἐξ οὗ δὴλῃ καὶ γνώριμος ἡμῖν ἡ ἡμέρα αὕτη γεγένηται». Τίτλος δὲ τοῦ λόγου τούτου εἶναι ὁ ἐξῆς: «Λόγος εἰς τὴν γενέθλιον ἡμέραν τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰ. Χριστοῦ ἁδελφον μὲν ἔτι οὖσαν τότε, πρὸ δὲ ὀλίγων ἐτῶν γνωρισθεῖσαν παρὰ τινῶν τῶν ἀπὸ τῆς Δύσεως ἐλθόντων καὶ ἀναγγειλάντων»· ὥστε οἱ ἀναγγειλάντες φαίνεται, ὅτι ἤλθον εἰς Ἀνατολήν περὶ τὸ 376, ὅτε καὶ ἡ ἐορτὴ ὑπαρξιν ἔλαβεν. Πόσω δὲ ἡ συνειδήσις τῶν τότε Χριστιανῶν ἐταράχθη ἐκ τοῦ χωρισμοῦ τῆς ἐορτῆς ταύτης ἀπὸ τῆς ἐορτῆς τῶν Θεοφανείων, ὡς νεωτερισμὸν τοῦτο θεωρησάντων, φαίνεται ἐκ τοῦ αὐτοῦ λόγου τοῦ θείου Χρυσοστόμου, ἐν ᾧ διακρίνεται τὸς ἀκροατὰς αὐτοῦ εἰς ἐγκαλοῦντας καὶ ἀπολογουμένους.

Ἐντὸς ὀλίγου ὅμως ἡ ἐορτὴ αὕτη, μετ' ἐνθουσιασμοῦ ἐγένετο μεγάλη ἐορτὴ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ οὐ μόνον κέντρον πασῶν τῶν ἀκινήτων ἐορτῶν, ἀλλὰ καὶ τεσσαρακονθήμερος πρὸ ταύτης ὠρίσθη νηστεία, ὅπως αἱ πιστοὶ δεόντως προετοιμάσωσιν ἑαυτοὺς εἰς ὑποδοχὴν τοῦ εἰς γῆν κατερχομένου Λυτρωτοῦ.

Ο ΠΑΡΕΞΗΓΗΜΕΝΟΣ ΙΗΣΟΥΣ

«Ὁδτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον».
(Λόγοι Συμεῶν. Λουκ. Β'. 34)

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτὰς ὅλος ὁ Ὁρθόδοξος Χριστιανικός κόσμος θὰ γονατίσῃ μετὰ δέους καὶ βαθυτάτης κατανύξεως πρὸ τοῦ Ἁγίου Σπηλαίου τῆς Βηθλεέμ. Πολλοὶ θὰ ὁμιλήσουν ἐπὶ τῆς σημασίας τοῦ γεγονότος. Ὅλοι θὰ ψάλλουν τοὺς θεσπεσίους ὕμνους τῆς Ἁγίας Γεννήσεως καὶ θὰ ἐπαναλάβουν τὸ «*Δεῦτε ἰδωμεν, πιστοί, ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός*».

Πόσοι ὅμως ἐκ τῶν ἀπειροπληθῶν αὐτῶν ἑορταστῶν εἶναι πρόθυμοι νὰ ἀκολουθήσουν τὸν Γεννηθέντα καὶ νὰ τὸν καταστήσουν ὁδηγὸν τῶν εἰς τὴν ζωὴν;

Συνήθως ἐνθυμούμεθα τὴν μεγίστην προσφοράν τοῦ Θεοῦ, καθ' ἣν «*ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν*», τὰς ἡμέρας μόνον τῶν Χριστουγέννων καὶ μάλιστα μὲ ἓνα ἐντελῶς κοσμικὸν καὶ ὑλικὸν τρόπον μεταφράζοντες τὴν ὑψηλὴν λέξιν «*Χριστούγεννα*» εἰς πανδαίσια, εἰς ὀργιώδεις διασκεδάσεις, εἰς διαφθορὰν ψυχῆς καὶ σώματος.

Τὸ ὑπόλοιπον διάστημα τοῦ χρόνου τὸ διερχόμεθα εἰς μίαν πνευματικὴν ψυχρότητα, εἰς μίαν ψυχικὴν ἀδιαφορίαν.

Ἐνας ἐκ τῶν πολλῶν παραγόντων, ποῦ ὁδηγοῦν εἰς τὴν ψυχολογικὴν αὐτὴν κατάστασιν εἶναι καὶ ἡ παχυλὴ ἀγνοία, ποῦ ἔχομεν διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Γλυκυτάτου Σωτῆρος.

Ἡ διότι δὲν θέλομεν, ἢ διότι δὲν προσπαθοῦμεν, δὲν ἔχομεν γνωρίσει τὸν Ἰησοῦν.

Ὅλοι συνήθως ἔχουν δημιουργήσει ἓνα δικό τους Ἰησοῦν, ὅλοι φαντάζονται τὸν Ἰησοῦν καθ' ὁμοίωσιν τῶν.

Ἄλλοι ἔχουν φαντασθῇ τὸν Ἰησοῦν ὡς κοινωνικὸν ἐπαναστάτην· ἄλλοι τὸν διακηρύσσουν ὡς διδάσκαλον τῆς ἠθικῆς· οἱ τρίτοι τὸν συνιστοῦν ὡς θεραπευτήν. Δὲν ἔλειψαν καὶ οἱ διεφθαρμένοι, οἱ ὅποιοι ἐξωγράφῃσαν τὸν Ἰησοῦν ὡς τὸν ἁματωλὸν ἐαυτὸν τῶν, πλᾶνον καὶ γόητα.

Ἀλλὰ καὶ μέσα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τὴν αὐτὴν μοῖραν εἶχεν ὁ Γλυκύτατος Ἰησοῦς. Αὐστηρὸν καὶ ἀνελέητον τιμωρὸν τὸν θέλουν οἱ μέν, ἀτάραχον καὶ ψυχραῖμον φιλόσοφον τὸν ἐπιθυμοῦν οἱ ἄλλοι.

Ὅσοι δὲ συνήθως ἐν τῷ Παναγίῳ Αὐτοῦ ὀνόματι διδάσκουν καὶ εὐλογοῦν τὰ πλήθη καὶ ἐκστασιάζουν αὐτὰ μὲ τὰ ἐγκόλπια τῶν καὶ τὰς χρυσοπαικίλους ράβδους τῶν, ἐὰν ἴδωσι τὸν Ἰησοῦν παρερισκόμενον ἀπέναντί των, θὰ κραυγάζουν ἀπαγνώσμενως καὶ ἐπιφθόνως: «*Τί ἡμῖν καὶ σοί, Υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ*», ἵνα διαταράξῃς τὴν γαλήνην τῆς ἀνέσεως μας καὶ ἐφελκυσῇς τὴν προσοχὴν τοῦ πλήθους ἐπὶ τὸν Σταυρὸν καὶ τὰς ἀκάνθας Σου!

Ὁ περισσότερον παρεξηγημένος εἶναι ὁ Ἰησοῦς. Τοῦτο ἄλλωστε δὲν ὑπηνίχθη καὶ ὁ ἴδιος λέγων: «*Τότε ἐὰν τις ὑμῖν εἴπῃ, ἰδοὺ ὧδε ὁ Χρι-*

στός, ἢ ὧδε μὴ πιστεύσητε»;

Πραγματικῶς εἶχε δίκαιον ὁ δίκαιος Συμεών, ὅταν ἔλεγεν: «Ὁδτος κείται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον».

Ὡ! δὲν ἔχομεν ὑποπτευθῇ, ὅτι ὁ Ἰησοῦς εἶναι ὁ ὑπέρλαμπρος Ἥλιος! Φωτίζει, θερμαίνει, κατακαίει.

Παρὰ τοῦ Ἥλιου Αὐτοῦ καὶ τὸ πανύψηλον ὄρος, καὶ τὸ εὐτελὲς ἀνθύλλιον τοῦ ἀγροῦ δέχονται τὰς εὐεργετικὰς τοῦ ἀκτῖνας, χωρὶς νὰ προσφέρουν ἀντίδωρον τῆς μεγάλης αὐτῆς εὐεργεσίας. Εἰς αὐτὸν τὸν Ἥλιον σφαίλεται τὸ πλῆθος τῶν χρωμάτων, ἢ καὶ ποικιλία τῶν ἁρωμάτων.

Οἱ πάντες ὠφελοῦνται· μόνον εἰς ζημιοῦται. Ὅστις τολμήσῃ νὰ ἀτινίσῃ τὸν Ἥλιον κατὰ πρόσωπον!

Νοητὸς Ἥλιος ὁ Ἰησοῦς, «ὑψους ἀνάσσων»!

Δὲν συγκινεῖται ὅμως ἀπὸ τὸν ὄγκον τῶν ἀξιωματῶν· δὲν περιφρονεῖ τὴν εὐτέλειαν τοῦ σχήματος.

Ἀγαπᾷ, θάλπει, θερμαίνει.

Προφητικῶς ὁ ψαλμῶδης γράφει: «ἀπ' ἄκρου τοῦ Οὐρανοῦ ἡ ἐξοδος Αὐτοῦ καὶ τὸ κατάντημα αὐτοῦ ἕως ἄκρου τοῦ οὐρανοῦ».

Φίλοι ἀναγνώσται!

Τί εἴμεθα; Ἀξιωματοῦχοι; Πλούσιοι; Ἰσχυροί; Τὰ προσόντα μας καὶ οἱ θησαυροὶ μας σχηματίζουν τὸν ὄγκον τῶν Ἱμαλαίων καὶ ἀποξηραίνουν τὰ βάθη τῶν ὠκεανῶν; Πρὸ τοῦ Ἰησοῦ δὲν εἴμεθα τίποτε! Τολμᾷ λοιπὸν αὐτὸ τὸ «τίποτε» νὰ ἐπαίρηται καὶ νὰ καυχᾶται;

Ἄς ἀπαντήσῃ τότε εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Θείου Παύλου: «Τί ἔχεις, ἄνθρωπε, ὃ οὐκ ἔλαβες; εἰ δὲ ἔλαβες τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;»

Χωρὶς τὸν Ἥλιον—Ἰησοῦν ἡ ζωὴ μας θὰ ἦτο σκότος, φόβος θανάτου καὶ χεῖμαρροι Ἄδου θὰ μᾶς παρεύρουν ὡς ἄσκους ἐν πάχυν.

Ἄς αἰσθανώμεθα τὴν ταπεινώσιν τῶν ἀψύχων πρὸ τοῦ αἰσθητοῦ Ἥλιου· ἃς ἀγαπήσωμεν· ἃς δοκιμάσωμεν τὴν ἀπλότητα τῶν μικρῶν παιδιῶν. Ἄς γνωρίσωμεν ὡς ἀναβλέψαντες τυφλοὶ τὸν παρεξηγημένον Ἰησοῦν καὶ ἃς ψάλλωμεν πανευφροσύνως πρὸς Αὐτόν: «*Ἀνέτειλας, Χριστέ, ἐκ Παρθένου Νοητὲ Ἥλιε τῆς Δικαιοσύνης*».

ΠΡΟΣΟΧΗ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι ὑποθέσεις καὶ ζητήματα τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνονται μόνον πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιεπισκοπικὸν καὶ Ἀκαθικὸν Παπὴν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33.

Πᾶν δὲ χρηματικὸν ἔμβασμα, διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν ΜΟΝΟΝ· δέον νὰ ἀπευθύνηται πρὸς τὸν Πανοσιολογώτατον Ἀρχιεπισκοπικὸν καὶ Ἀκαθικὸν Παπὴν Γραφεῖα Γ.Ο.Χ. Νίκης 33 ΑΘΗΝΑΣ

Ἐκ τῶν Γραφείων

ΑΓΙΟΛΟΓΙΚΑ

Αἱ μεγάλα φυσιογνωμίαι τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας

Ὁ Δεκέμβριος μὴν εἶναι ὁ πλουσιώτερος τῶν μηνῶν εἰς γεγονότα ἐνδιαφέροντα γεικῶς τὴν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν καὶ ἰδιαιτέρως τὴν Ὁρθόδοξον τοιαύτην, διότι κατ' αὐτὸν—μεταξὺ τῶν ἄλλων—συντελέσθη καὶ ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ ἐκ τῆς Ἀγίας Παρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας ἁγία Αὐτοῦ γέννησις, περὶ τῆς ὁποίας ἐκτενὲς λόγος γίνεται ἐν ἄλλαις στήλαις τοῦ παρόντος.

Ἐκτὸς τῆς Γεννήσεως τοῦ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν, περὶ τῆς ὁποίας οὐδεμία σύγκρισις ἐπιτρέπεται, διότι πρόκειται περὶ «*ἀσυγκρίτου συγκρίσεως καὶ συγκριτικῆς ἀσυγκρίσεως*», ὁ Δεκέμβριος μὴν παρουσιάζει τρεῖς ἐξαιρετικὰς φυσιογνωμίας καὶ πρότυπα ἡθικῆς τελειότητος διὰ πάντα μὲν ὁρθόδοξον χριστιανὸν ὅλος ἰδιαιτέρως δὲ διὰ τοὺς τὸν Ἐπισκοπικὸν βαθμὸν κατέχοντας : Τοὺς Ἀγίους Ἱεράρχας Νικόλαον τὸν Ἐπίσκοπον Μύρων τῆς Λυκίας, Σπυριδῶνα Ἐπίσκοπον Τριφυθοῦντος τῆς Κύπρου, καὶ Ἰγνατίον τὸν Θεοφόρον Ἐπίσκοπον Ἀντιοχείας.

Καὶ ὁ μὲν Μέγας Νικόλαος ἀποτελεῖ πρωτότυπον τῶν ἐλεημόνων· ὁ Μέγας Σπυριδῶν, πρωτότυπον τῶν τιμειοφρόνων καὶ τῶν κατὰ Θεὸν ζηλωτῶν, καὶ ὁ Θεοφόρος Ἰγνάτιος, πρωτότυπον τῶν ἐν ἀληθείᾳ ἀγαπώντων τὸν Θεόν.

Καὶ ὁ μὲν Μέγας Νικόλαος, τοῦ ὁποίου τὴν ἱεράν Μνήμην εορτάζει ἡ ἁγία ὁρθόδοξος τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία κατὰ τὴν 27ην Δεκεμβρίου ἐγεννήθη εἰς τὰ Πάτρια τῆς Λυκίας κατὰ τὴν Μικρὰν Ἀσίαν ἐκ γονέων χριστιανῶν καὶ κατὰ τὰ τέλη τῆς Γ' μετὰ Χριστὸν ἑκατονταετηρίδος· ἀνατραφεὶς δὲ ὑπὸ τῶν γονέων του ἐν παιδείᾳ καὶ νομισαΚυρίου καὶ μαθὼν παρ' αὐτῶν τὰ ἱερὰ γράμματα, ἐισήλθεν ἐκ νεαρᾶς ἡλικίας εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς Ἐκκλησίας χειροτονηθεὶς βαθμὴδὸν Διάκονος καὶ Ἱερεῦς.

Εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πρεσβυτέρου παρέμεινεν ἄρκετὰ ἔτη ὁ μέγας Νικόλαος, ἐκεῖ δὲ ἐπέδειξεν ὅλον τὸν πλοῦτον τῶν ἀρετῶν του καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου τὸν τῆς ἐλεημοσύνης, διότι ἔχων ἀρκετὸν πλοῦτον ἐκ πατρικῆς κληρονομίας, διένειμε τοῦτον εἰς τοὺς χρεῖαν ἔχοντας· ἐναποθηκεύων αὐτὸν διὰ τοῦ τρόπου τούτου εἰς τὰς οὐρανίας ἀποθήκας· καθὼς διηγεῖται ὁ κατὰ πλάτος βίος αὐτοῦ.

Ἐκεῖ ἀναφέρεται, ὅτι κατὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας εὗρίσκετο εἰς τὴν πόλιν τῶν Πατρῶν ἀνθρωπὸς τις πλούσιος ἔχων τρεῖς θυγατέρας εἰς ἡλικίαν γάμου, ὅστις κατὰ τι συμβεβηκὸς δυστυχήσας ἐπτόχευσε μεγάλως, καταντήσας εἰς τοσαύτην πτωχείαν ὥστε ἐκ τῆς μεγάλης ἀνάγκης ἀπεφάσισε νὰ ἐκθέσῃ τὰς θυγατέρας του εἰς δυσφήμους οἴκους διὰ νὰ συντηρηθῇ αὐτὸς καὶ ἐκεῖναι. Τοῦτο δὲ ἀποφασίσας ἐσκέπετο ἵνα θέσῃ εἰς ἐπιτροπὴν ἀπὸ τῆς ἐπομένης ἡμέρας.

Τοῦτο μαθὼν ἀπὸ τῆς προηγουμένης ὁ μέγας Νικόλαος καὶ ἐνδιαφερόμενος ἵνα σώσῃ τέσσαρας ψυχὰς ἐκ τοῦ λάκκου καὶ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπωλείας

ἠτοίμασε μίαν δέσμην ἐκ τριακοσίων χρυσῶν φλωρίων, καὶ μεταβὰς κρυφίως τὴν νύκτα, ἔρριπεν ἀπὸ τοῦ παραθύρου τῆς οἰκίας τοῦ πτωχεύσαντος πλουτοῦ τὴν δέσμην τῶν χρημάτων· καὶ χωρὶς νὰ γίνῃ παρ' οὐδενὸς ἀνιληπτὸς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἄμεσως.

Ἐξυπνήσας τὸ πρωτὶ ὁ δυστυχὴς πατὴρ καὶ εὐρών τὰ χρήματα, ἐχάρη μὲν καὶ ἐθαύμασε τὴν πρόνοιαν τοῦ ἁγίου Θεοῦ, τοῦ πάντοτε καὶ διὰ παντοίων τρόπων ἐπιζητοῦντος τὴν σωτηρίαν τοῦ ἀνθρώπου, πλὴν δὲν ἐγνώριζε, καὶ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος, ὅστις ἐποίησε τὴν τοιαύτην πρὸς αὐτὸν εὐεργεσίαν· ἐν τοσοῦτῳ ὅμως διὰ τῶν χρημάτων αὐτῶν ὑπάνδρευσε ἄμέσως τὴν ἡμέραν ἐκείνην τὴν μεγαλειέταν του θυγατέρα· ὁ δὲ μέγας Νικόλαος ἰδὼν, ὅτι εἰς καλὸν μετεχειρίσθη τὰ χρήματα ἐκεῖνα ὁ δυστυχὴς πατὴρ, ἐσκέφθη νὰ ἀποτελειώσῃ τὸ καλόν.

Ὅθεν ἐτοιμάσας ἑτέραν δέσμην μετὰ τριακοσίων ἐπίσης φλωρίων μετέβη πάλιν διὰ νυκτὸς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἀνωτέρω ἀνθρώπου καὶ διὰ τοῦ παραθύρου ἔρριπεν ἐντὸς αὐτῆς τὰ χρήματα ἀναχωρήσας ἐκεῖθεν ἄμέσως χωρὶς νὰ λάβῃ οὐδεὶς γνῶσιν τοῦ πράγματος· ὁ δὲ πατὴρ τῶν ταλαιπώρων θυγατέρων ἐκείνων ἐξυπνήσας καὶ εὐρών τὰ χρήματα, ἐδόξασε τὸν Θεὸν διὰ τὴν ἁγίαν Πρόνοιάν του, ὑπάνδρευσε ἐπίσης δι' αὐτῶν καὶ τὴν δευτέραν θυγατέρα του δώσας αὐτὴν σύζυγον εἰς ἓνα ἐκ τῶν πλουσίων τῆς πόλεως ἐκείνης. Πλὴν ὅμως ἀπεφάσισεν ἵνα καταβάλλῃ πᾶσαν ἐπιμέλειαν καὶ σπουδὴν ὥστε νὰ μάθῃ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ὁποῖος ἔκαμεν εἰς αὐτὸν τὴν τόσῃν μεγάλην καλωσύνην. Ὁ δὲ μέγας Νικόλαος βλέπων ὅτι ὁ πατὴρ ἐκεῖνος εἰς ἀγαθὸν σκοπὸν μετεχειρίσθη τὰ χρήματα, ἠθέλησε ἀφ' ἐνὸς μὲν νὰ συμπληρώσῃ τὸ ἀγαθὸν καὶ θεάρεστον ἔργον του, ἀφ' ἑτέρου δὲ ἵνα μὴ κοινολογηθῇ τοῦτο (διότι ἀπέφευγε τὸν ἔπαινον τῶν ἀνθρώπων καὶ εἶχε πάντοτε κατὰ νοῦν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου εἰπόντος «*μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιὰ σου*» (Ματθ. ΣΤ' 3)). Ἐτοιμάσας ὁθεν χρηματικὴν ποσότητα ἑτέρων τριακοσίων φλωρίων καὶ δέσας εἰς μανδήλιον, μετέβη πάλιν διὰ νυκτὸς καὶ ἔρριπεν ἀπὸ τοῦ ἰδίου παραθύρου εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ διαληφθέντος ἀνθρώπου τὰ χρήματα.

Πλὴν ὁ ἀνθρωπος ἐκεῖνος ἔχων διὰ φροντίδος ἵνα γνῶρῃ τὸν εὐεργέτην του αὐτὸν καὶ σωτῆρα, ἠγρύπνει καιροφυλακτῶν· καὶ μόλις ἤκουσε τὸν κρότον ἐκ τῆς πτώσεως τοῦ χρηματοδέματος, ἐξήλθεν ἄμέσως ἐκ τῆς οἰκίας καὶ ἤρchiσε καταδιώκων τὸν φεύγοντα δρομέως μέγαν Νικόλαον, καὶ φθάσας καὶ γνωρίσας αὐτόν, (διότι ἦτο εἰς πάντας γνωστὸς ἐκ τε τοῦ γένους καὶ ἐκ τῆς ἀρετῆς του) προσέπεσεν εἰς τοὺς πόδας κλαίων καὶ εὐχαριστῶν αὐτὸν λέγει : «*Εὐχαριστῶ σε ἅγιε τοῦ Θεοῦ, διότι με ἐλύτρωσες ἀπὸ τοῦ ψυχικοῦ καὶ σωματικοῦ θανάτου*».

Ὅμως ὁ Ἅγιος Νικόλαος ἰδὼν ὅτι ἐφανερῶς ἡ ἀρετὴ του, ἐλυπήθη μεγάλως· καὶ διὰ τοῦτο ἐ-

πέβαλεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκείνον δεσμούς καὶ ἐπιτίμια διὰ νὰ μὴ φανερώσῃ εἰς οὐδένα τὸ πρᾶγμα τοῦτο μέχρις οὗτο εὐρίσκεται ἐν τῇ παρουσίᾳ ζωῇ ὁ Ἅγιος, τὸ ὁποῖον καὶ ὑπεσχέθη ἐκεῖνος, ὁ ὁποῖος διὰ τῶν χρημάτων αὐτῶν ὑπάνδρευσεν καὶ τὴν τρίτην του θυγατέρα καὶ ἐπέραςεν τὸ ὑπόλοιπον τοῦ βίου του ἐν εἰρήνῃ δοξάζων τὸν Θεόν.

Τὸ ἀνωτέρω εἶναι ἓν ἐκ τῶν γνωσθέντων πολλῶν ἔργων τῆς μεγάλης ἐλεημοσύνης τοῦ Ἁγίου Νικολάου εὐρισκομένου εἰσέτι εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Πρεσβυτέρου. Τὰ δὲ μὴ γνωσθέντα, ὅποια ; καὶ ὅποια τὰ μετὰ τὴν ἀνοδὸν τουτέστι τὴν Ἐπισκοπικὴν καθέδραν τῆς Μητροπόλεως Μύρων τῆς Λυβίας ; Βεβαίως πολλὰ καὶ ἀπύπολλα καὶ διὰ τῆς γραφίδος ἀδύνατον νὰ παραδοθῶσι. Καὶ ταῦτα ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς ἡ Αγία Μητὴρ ἡμῶν Ἐκκλησία, ἐμελούργησε καὶ ψάλλει πρὸς τιμὴν αὐτοῦ : « *Ὁ φανὼν προστάτην σε καὶ κηρῶν. πεινῶντων τροφία, πενιμμένων τε πλουτιστήν, αἰχμαλώτων ῥύστην, πλεόντων τε σωτήρα, πενήμεθα Παμμάκαρ, σοφὲ Νικόλαε.* »

Οὗτος ὁ μέγας Νικόλαος ὡς Ἐπίσκοπος ἔλαβε μέρος καὶ εἰς τὴν ἐν Νικαίᾳ συγκροτηθεῖσαν Πρώτην Οἰκουμένην Σύνοδον τῶν 318 Θεοφόρων Πατέρων· τὰς δὲ ἐν τῇ Συνόδῳ ἐκαίῃ ἀριστείας καὶ τὸν δάπυρον ζῆλον πρὸς τὴν ὁρθόδοξον Πίστιν διηγείται ἡ κατὰ πλάτος βιογραφία του· ἐπανελθὼν δὲ εἰς τὴν ἐπαρχίαν του, μετὰ τὴν λήξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς ἁγίας Συνόδου, καὶ ζήσας τὸ ὑπόλοιπον τῆς ζωῆς του ζῶν Ἀγγελικὴν καὶ υπερεθαύμαστον δι' ἔργων καὶ θαυμάτων ἐξαισίων, μετέστη πρὸς τὸν Κύριον κατὰ τὸ ἔτος 380 μετὰ Χριστὸν, ἀφήσας τὸ ἅγιόν του λείψανον εἰς τὴν γῆν πηγὴν θαυμάτων καὶ ἱαμάτων ἀνεξάντλητον· τοῦτο δὲ μετὰ παρέλευσιν πολλῶν ἐτῶν ἀνακομισθὲν ἐκ τοῦ τάφου, μετεκομισθὲν καὶ εὐρίσκεται σήμερον εἰς τὴν Ἱταλίαν.

(Συνεχίζεται)

ΜΟΡΦΑΙ ΤΟΥ ΝΕΩΤΕΡΟΥ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΠΑΠΑΔΙΑΜΑΝΤΗΣ

Ὅποιος μελετᾷ τὴν μετεπαναστατικὴν ἱστορίαν, τόσοσιν τὴν πολιτικὴν ὅσον καὶ τὴν τῶν γραμμάτων, αἰσθάνεται μίαν φρίκην διὰ τὴν κατὰπτωσιν, ἡ ὁποία συστηματικῶς καλλιεργεῖται ἀπὸ τὰ ἐξ Ἑσπερίας ἐλθόντα τρακτικά καὶ τὰ ὅποια ὑπὸ τὸ σχῆμα τοῦ πολιτικοῦ ἢ τοῦ λογίου ἐναρκαθόσιν τὴν δημιουργίαν τοῦ 1821 καὶ κατεμύλονον τὸ ἀθάνατον αὐτοῦ πνεῦμα.

Δοξολογεῖ ὅμως τὸν Θεόν, ὅταν συναντῇ μερικὸς φάρους, τῶν ὁποίων τὸ φῶς ἀπεκάλυπτε τὰ ἔργα τῶν ληστῶν τοῦ ἔθνους καὶ ἀνέκοπτε τὴν σκοτεινὴν των δρασιν. Ἐνας τοιοῦτος φάρος μὲ ἰσχυρὸν καὶ διαρκὲς φῶς εἶναι ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης. Μετὰ πεποιθήσεως δύναται νὰ λεχθῇ, ὅτι, ἐὰν δὲν ὑπῆρχεν ὁ Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης, δὲν θὰ εἴχομεν παράδοσιν γνησίας ἑλληνικῆς διηγηματογραφίας, ἀλλὰ καὶ πλούσιον ὕλικὸν ἡθοιογραφίας, καὶ λαογραφίας τοῦ τόπου μας. Τὸ προσφιλὲς αὐτοῦ τέκνον τῆς Σκιαθοῦ ἦτο υἱὸς τοῦ ἱερέως Ἀδαμαντίου

οὔ Ἐμμανουὴλ καὶ ἐγεννήθη τὸ 1851.

Εἰς τὸ σύντομον αὐτὸ σημεῖωμα δὲν θὰ δώσω μαν μίαν πλήρη εἰκόνα τοῦ κορυφαίου Ἑλλήνος διηγηματογράφου, ἀλλὰ θὰ ὑπεισέλθωμεν εὐλαβῶς εἰς τὸν ψυχικὸν αὐτοῦ κόσμον διὰ νὰ θαυμάσωμεν τὴν εὐσέβειάν του, τὴν βαθυτάτην εὐσέβειαν. Ἐλάχιστοι βεβαίως ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν θὰ γνωρίζουν, ὅτι ὁ Παπαδιαμάντης ἦτο μία Ἑκκλησιαστικὴ μορφή, μὲ ἀκτινοβολοῦντα τὸν φωτιστέφανον τῆς ἀγιότητος τοῦ βίου του.

Καὶ ἐν πρώτοις μία συντομωτάτη ματιὰ εἰς τὸ καθαρῶς διηγηματογραφικὸν ἔργον του ἀποκαλύπτει τὸν ἄνδρα. Τὰ διηγήματά του εἶναι κατάσπαρτα ἀπὸ ἐξοικλήσια, μοσχοβολοῦν ἀπὸ τὸ ἄρωμα τοῦ λιβανιοῦ, φέρουν εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἀναγνώστου τοὺς γλυκυτάτους ἤχους τῶν κωδῶνων καὶ πλημμυρίζουν τὴν ψυχὴν ἀπὸ ἓνα βαθὺ αἰσθημα πνευματικῆς εὐφοροσύνης. Ὅλα ἐκφράζουσιν τὴν γεμάτην ἀγωνίαν καὶ θλίψεις ζωὴν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ὁ ὁποῖος εἰς τὸν σκληρὸν καὶ ἀπεγνωσμένον ἀγῶνα του ἀντλεῖ ἐλπίδα καὶ δύναμιν ἀπὸ τὸν Θεόν. Θὰ ἀναφέρωμεν μερικὰ, ποὺ κινοῦνται γύρω ἀπὸ τὸν δογματικὸν ἄξονα Χριστιανισμοῦ—Θεοφάνειον : «Ὁ χαράματος», «Τῆς Κοκκίνας τὸ σπῖτι», «Τὰ σιχαρίκια», «Φῶτα—Ὀλίφωτα», «Ἡ Γλυκοφιλοῦσα», «Φιλότοργοι», «Ὁ ἔρωτας στὰ χιόνια», «Τὰ Χριστούγεννα τοῦ Τερπέλη», «Τὸ θαῦμα τῆς Καισαριανῆς», «Τὸ Χριστόψωμο», «ἡ Σταχτομαζώχτρα» καὶ ἄλλα. Εἰς ὅλα αὐτὰ ὑπάρχει μία θαυμαστὴ ποιητικὴ, ἡ ὁποία εἶναι ἀνάλογος μὲ τὰς ἀναριθμήτους ἐκδηλώσεις τοῦ βίου, ὥστε παρ' ὅλον ὅτι ἔχουν τὴν αὐτὴν σχεδὸν σκηνοθεσίαν, νὰ μὴ εἶναι κουραστικῶς μονότονα. Εἰς τὰ διηγήματα ἐπίσης αὐτὰ, ὡς καὶ εἰς τὰ ἐπίλοιπα ὁ Παπαδιαμάντης ἀναπτύσσει τὸν Ἑθνικὸν βίον τῆς φυλῆς μας, ὅστις τότε μόνον εἶναι ἀξιόλογος, ὅταν καταυγάζεται ἀπὸ τὸ λαρὸν φῶς τῆς πίστεως, ὁ συγγραφεὺς, παρ' ὅλον ὅτι γνωρίζει τὰ ρεύματα τῆς τέχνης, ἐν τούτοις δὲν παρασύρεται ἀπὸ αὐτὰ, ἀλλὰ διατηρεῖ ὑπερηφάνως τὴν ἀνεξαρτησίαν του καὶ ὁμολογεῖ μετὰ θαυμαστῆς παρηγορίας τὴν ἀξίαν τῆς παραδόσεως διὰ τὸ ἔθνος. Ἐκεῖ παρατηροῦνται, ὥστε νὰ προσέχη καὶ τὰς ἐλάχιστας λεπτομερείας τῆς ζωῆς καὶ νὰ τὰς λαμβάνῃ ὡς θέματα, ἀλλὰ καὶ σεμνότητα ἐκφράσεως, ὥστε ὁ ρεαλισμὸς του νὰ μὴ κατέρχεται εἰς τὰ χυδαία ὑπόγεια τῶν ὑπονόμων καὶ νὰ καταμολύνῃ μὲ τὴν βρωμιά τῶν παθῶν.

Ὡς εἴπομεν ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι ὁ ἀγρυπνὸς βάρδος τῆς πατριδότητος καὶ ὁ σφοδρὸς πολέμιος παντὸς ξενισμοῦ. Ἄς μὴ νομισθῇ ὅμως, ὅτι ὁ σεβασμὸς του πρὸς τὴν παράδοσιν ὁμοιάζει μὲ τὴν ὑπναλέαν ἔκστασιν τοῦ ἀρχαιοδίφου ἑμπρὸς εἰς σπαρμένα μύρμαρα Μουσείου.

Ὅχι ! Διὰ τὸν Παπαδιαμάντην παράδοσις ἐννοεῖται τὸ σύνολον τῶν ζωντανῶν στοιχείων ἑνὸς ἔθνους, οἱ κόκκοι τοῦ σίτου ποὺ προσφέρουν τὸν ἐπιούσιον ἄρτον τῆς ἱστορικῆς του ζωῆς. Καὶ δι' αὐτὸ ἐξανίσταται, διότι : «Ἀὐτὸς ἔπαυσαν τ' ἄχυρα καὶ τὰ κοῦβαλα τοῦ πολιτισμοῦ νὰ μᾶς ἔρχονται διαρκῶς μὲ τὴν πνοὴν τῶν ἀνέμων. Ὅλοι οἱ ἀργέστοι καὶ οἱ ζέφυροι καὶ οἱ λάφυρες μᾶς φέρουν τ' ἀποργήματα, τὰ καθάρματα τῶν δογμάτων καὶ τῶν

θεωριῶν, τῶν μεθόδων καὶ τῶν τρόπων, τῶν ἡθῶν καὶ τῶν ἔξεων, ἀπὸ τὴν Ἑσπερίαν» (Μελετήματα καὶ ἄρθρα).

Ὁ Παπαδιαμάντης ἦτο ἐκκλησιαστικὴ φυσιογνωμία. Ἐκτὸς τῶν διηγημάτων συνέταξε καὶ ἱερὰς ἀκολουθίας, ὅπως παρακλητικὸν κανόνα εἰς τὴν Γοργούτησον, ἀκολουθίαν εἰς τὸν Ἅγιον Μάρτυρα Ἀντίπα, κανόνα ἱετήριον εἰς τὸν Ἅγιον Διονύσιον ἐν Ὀλύμπῳ κλπ. Δὲν ὑπέστησε καὶ εἰς ἀπολογητικὴν ἱκανότητα. Οὕτως ἀντεμετώπισεν τὸν Ἀπ. Μακράκη καὶ τὰς περὶ καθαριτηρίου πλάνας τῶν Παπικῶν. Κατὰ τὴν πολεμικὴν του αὐτὴν στηρίζεται ἐπὶ τῆς αὐθεντίας τῆς Ἐκκλησίας, τὴν ὁποίαν σέβεται ὡς μητέρα. Αὐτὸ δὲν τὸν ἡμποδίσεν νὰ ἀσκήσῃ εὐπρεπῆ ἐλεγχὸν κατὰ τῶν ἐπισκόπων, οἱ ὁποῖοι μὲ τὸν Βαρούχειον ὕπνον τῶν διηυκόλυνον τὴν ἐκκλησιαστικὴν κατὰ τῶν. Καὶ ἐξ ὧν τὴν ἐπικίνδυνον αὐξήσιν τοῦ διαζυγίου δὲν διατάζει νὰ θεωρήσῃ ὑπευθύνους τοὺς ἱεράρχας, γράφων «οἱ δὲ ἀγαθοὶ ἱεράρχαι μας, νευρόσπαστα εὐχέλρωτα καὶ εὐπειθῆ, εὐλογοῦντες τὴν ἡμέραν ἐναν γάμον, ἀπαγγέλλουσι μετὰ στόμφου τὰ λόγια τῆς εὐχῆς: «οὗς ὁ Θεὸς συνέξευξεν ἄνθρωπος μὴ χωρὶς ζήτησιν». Εἰτα, ὀλίγον καιρὸν ὕστερον, ἐκδίδουσι, περὶ τοῦ ἰδίου ἀνδρογύνου διαζύγιον οὕτως ἔχον: «ὡς δι κασαικῶς διαξευχθέντες, θεωροῦνται καὶ ἐκκλησιαστικῶς πεχωρισμένοι». Εἰτα μετ' ὀλίγους μῆνας πάλιν, οἱ ἴδιοι εὐλογοῦσι τὸν γάμον τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν διαξευχθέντων μετ' ἄλλου προσώπου κλπ.» (Μελετήματα καὶ ἄρθρα).

Ὁ Παπαδιαμάντης εἶναι μία μικρογραφία τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, ἓνας βαθὺς ἐρμηνευτὴς τοῦ μεγαλείου του, ἓνας ζωγράφος τῶν καλλωνῶν του, ἓνας πραγματικὸς δημιουργός, ποὺ γνωρίζει νὰ ἀξιοποιῇ, νὰ ἐξωραϊζῇ, νὰ ἀναβιβάζῃ. Δὲν εἶναι τὸ σκολεῖται, ποὺ κατατρῶγει τὰς ρίζας τοῦ δένδρου· εἶναι ἡ πεταλούδα, ποὺ γονιμοποιεῖ μὲ τὸ πέταγμα τῆς τῆς ἀνθῆς τοῦ δένδρου.

Εἰς ἄλλην στήλην δημοσιεύομεν μελέτην του διὰ τὰ Χριστούγεννα καὶ ὡς ἐπιλογὸν ἀναγράφομεν ἓνα λαῦρον ἐκχείλισμα τῆς φλογερᾶς καρδίας του. Ἀποτελεῖ τὸ λογοτεχνικόν του πιστεύω τὴν διακήρυξίν του, τὸ δομύταιον «κατηγορῶ» κατὰ παντὸς τραυτικοῦ, ποὺ ἐν δνόματι δῆθεν τῆς τέχνης μολύνει μὲ τὸν βόρβορον τῆς καρδίας του τὰ ἱερὰ καὶ τὰ ὅσια τῆς φυλῆς μας.

«Διὰ νὰ ἰώσωμεν πέρας εἰς τὸ προοίμιον, θὰ εἰπωμεν μὲ δύο λέξεις οὗτοι: Τὰ σημερινὸν ἔθνος δὲν ἐπῆγε, δυστυχῶς, τόσον ἐμπρός, ὅσον λέγουν αὐτοί. Τὸ ἔθνος τὸ Ἑλληνικόν, τὸ δοῦλον τοῦλάχιστον, εἶναι ἀκόμη πολὺ ὀπίσω, καὶ τὸ ἐλεύθερον δὲν δύναται νὰ τρέξῃ ἀρκετὰ ἐμπρός, χωρὶς τὸ ὅλον νὰ διασπαραχθῇ ὡς διασπαρασσεται, φεῦ, ἤδη. Ὁ τρέχων πρέπει νὰ περιμένῃ καὶ τὸν ἐπόμενον, ἐὰν δέλη ἀσφαλῶς νὰ τρέχῃ· ὁ ἐλεύθερος πρέπει νὰ βοηθῇ τὸν δεσμώτην ἢ πρέπει νὰ τὸν βῆνακουφίσῃ. Ὅσον παρέρχεται ὁ χρόνος, τόσον τὸ ἐλεύθερον ἔθνος καθίσταται, οἶμοι! ἀνικανώτερον, ὅπως δώσῃ χεῖρα βοηθείας εἰς τὸ δοῦλον ἔθνος. Ἀγγλος ἢ Γερμανός ἢ Γάλλος δύναται νὰ εἶναι κοσμοπολίτης ἢ ἀναρχικός ἢ ἄθεος ἢ διττήκοτε. Ἐχαμε τὸ πατριωτικὸν χρέος του, ἔκτισε μεγάλην πατρίδα. Τῶ-

ρα εἶναι ἐλεύθερος νὰ ἐπαγγέλται, χάριν πολυτελείας τὴν ἀπιστίαν καὶ τὴν ἀπαισιοδοξίαν. Ἀλλὰ γραικύλλος τῆς σήμερον, ὅστις θέλει νὰ κάμῃ δημοσίᾳ τὸν ἄθεον ἢ τὸν κοσμοπολίτην, ὁμοιάζει μὲ νάνον ἀνορθούμενον ἐπ' ἄκρων ὀνύχων καὶ λανσόμενον νὰ φθάσῃ εἰς ὕψος καὶ φανῇ καὶ αὐτὸς γίγας. Τὸ Ἑλληνικόν ἔθνος, τὸ δοῦλον, ἀλλ' οὐδὲν ἦτο καὶ τὸ ἐλεύθερον, ἔχει καὶ θὰ ἔχῃ διὰ παντὸς ἀνάγκην τῆς θρησκείας του.

Τὸ ἐπ' ἐμοὶ ἐν ὁσφ ᾧ καὶ ἀναπνέω καὶ σωφρονῶ, δὲν θὰ παύσω πάντοτε, ἰδίως κατὰ τὰς πανεκλάμπρους ταύτας ἡμέρας, νὰ ὑμνῶ μετὰ λατρείας τὸν Χριστὸν μου, νὰ περιγράφω μετ' ἔρωτος τὴν φύσιν καὶ νὰ ζωγραφῶ μετὰ στοργῆς τὰ γνήσια ἑλληνικὰ ἔθνη. «Ἐὰν ἐπιλάθωμαι σου, Ἱερουσαλὴμ, ἐπιλησθεῖν ἡ δεξιὰ μου, κολληθεῖν ἡ γλῶσσά μου τῷ λάβρυνγι μου, ἐὰν μὴ σοῦ μνησθῶ» (Λαμπροτάκος ψάλτης).

Νεοελληνικὰ πεζογραφήματα

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

«Ἐὰν τὸ Πάσχα εἶναι ἡ λαμπροτάτη τοῦ Χριστιανισμοῦ ἑορτή, τὰ Χριστούγεννα βεβαίως εἶναι ἡ γλυκυτάτη καὶ συγκινητικωτάτη, καὶ διὰ τοῦτο ἀνέκαθεν ἐθεωρήθη ὡς οἰκογενειακὴ κατ' ἐξοχὴν ἑορτή. Ἐν τῇ Ἑσπερίᾳ (Δύσει) δὲ τὰ κατ' αὐτὴν ἀνεπτύχθησαν καὶ διευτυπώθησαν οὕτως, ὥστε προσέλαβεν ἰδιόρρυθμόν τινα τύπον, καὶ ἦθη, ἔθιμα καὶ ποραδόσεις ἰδιαιτέραι πρὸς αὐτὴν συνεκροτήθησαν καὶ ἐπ' αὐτῆς ἀντεπέδρασαν.

Ὁλόκληρον φιλολογίαν ἀποτελοῦσι τὰ λεγόμενα Contes de Noël, τὰ Χριστουγεννιάτικα δηλαδὴ παραμύθια, ὧν τινα ἐξόχων συγγραφέων ἔργα, εἶναι ὡραιότατα· βιβλιοθήκην δὲ ὀλόκληρον δύνανται νὰ γαμίσωσι τὰ κατ' ἔτος ἐκδιδόμενα Christmans Numbers, τὰ ἔκτακτα δηλ. φυλλάδια τῶν εἰκονογραφημένων περιοδικῶν, τὰ δημοσιευόμενα ἐπὶ τῇ ἑορτῇ τῶν Χριστουγέννων, μετὰ καλῶν εἰκόνων καὶ ποιικιλωτάτης τερπνῆς ὕλης. Οὐδὲν δὲ ἄπορον, ἂν ἐν τῇ Δύσει ἰδίως ἀνεπτύχθη ἡ ἑορτὴ αὕτη· διότι ἐκ τῆς Δύσεως ἔχει, ἂν ὀχι τὴν ἀρχὴν, τοῦλάχιστον τὴν τάξιν καὶ τὴν σύστασιν.

Γνωστὸν ὅτι πρῶτος ὁ Θεὸς Χρυσόστομος «ἐλθόντων τινῶν ἀπὸ τῆς Δύσεως καὶ ἀπαγγελλάντων» ἐκανόνισε τὴν ἑορτὴν ταύτην ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ, ὅτε κατ' αὐτὸν τὸν μῆνα Δεκεμβρίου τῇ 18' ἐχειροτονήθη Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως περὶ τὰ τέλη τοῦ 8'. αἰῶνος.

Διότι, φαίνεται, ἕως τότε ἐπακράτει σύγχυσις, καὶ ἐωρτάζετο μὲν κατὰ τόπους ἡ Χριστοῦ Γέννησις, ἀλλ' ἐτέλουν τὴν ἑορτὴν ἄλλοι ἄλλοτε καὶ δὲν συνεφώνουν περὶ τῆς ἡμέρας. Ἡ Δυτικὴ Ἐκκλησία εἶχεν ὀρίσει ἀπ' ἀρχῆς τὴν κε'. Δεκεμβρίου, καὶ τὴν ἡμέραν ταύτην ἑταξεν ἐν τῇ Ἀνατολικῇ ὁ ἱερὸς Χρυσόστομος.

Οὐχ' ἦτο δὲ ὅμως ἡ τοῦ Χριστοῦ Γέννησις ἐπιμῆτο ἐκπαλαι ἐν τῇ Ἀνατολικῇ Ἐκκλησίᾳ·

Ἀξιόπαινοι πράξεις

Ἡ Κρατοῦσα Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος προέβη εἰς δύο ἀρκετὰ σημαντικὰ ἐνεργείας, αἱ ὁποῖαι τὴν τιμὴν πρέμνουν. Ὁ προκαθήμενος αὐτῆς Μακαριώτατος Ἀρχιεπίσκοπος κ. Θεόκλητος, ἀπηγόρευσε τὴν ἐξουσίαν τοῦ νεκροῦ Καζαντζάκη εἰς Νὰν περιοχῆς τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς. Ἐπίσης ἀπήντησε ρητῶς καὶ κατηγορηματικῶς εἰς τὸν πολιτικὸν κόσμον καὶ τὴν Κυβέρνησιν, ὅτι δὲν δύναται νὰ γίνῃ λόγος περὶ τετάρτου γάμου. Αἱ δύο αὗται ἐνεργεῖαι μαρτυροῦν σεβασμὸν πρὸς τὸ πνεῦμα τῶν Κανόνων καὶ τῆς παραδόσεως καὶ δικαιολογοῦν τὴν ἐλπίδα, ὅτι λεπτὴ αὖρα Ὁρθόδοξος ἤρχισε νὰ πνέῃ, δυναμένη ὅμως νὰ ἀποκαθάρσῃ τὴν ἁλωνα ἀπὸ τὰ ἄχρη τῶν νεκρισμῶν καὶ τῆς ἀδιαφορίας πρὸς τοὺς Κανόνας.

οἱ μέγιστοι δὲ τῶν Πατέρων, οἵτινες ἔζησαν κατὰ τὴν Δ'. ἑκατονταετηρίδα, τὸν χρυσοῦν ἐκείνον αἰῶνα τῆς Χριστιανικῆς Ἐκκλησίας, ὧν πολλοὶ εἶναι κατὰ τι ἀρχαιότεροι τοῦ Χρυσορρήμονος Διδασκάλου, συνέθεσαν πανηγυρικοὺς καὶ ἐγκωμιαστικοὺς λόγους πρὸς τιμὴν τῆς ἡμέρας. Τὸ δημοτικώτατον ἐκεῖνο ᾄσμα «Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε κ.τ.λ.» εἶναι κατὰ λέξιν ἠρτισμένον ἐκ τοῦ πανηγυρικοῦ τοῦ ἱεροῦ Γρηγορίου τοῦ Ναζιανζηνοῦ, τοῦ καὶ Θεολόγου ἐπικαλουμένου.

Ἐκ πανηγυρικοῦ λόγου ἐλήφθη ἐπίσης καὶ τὸ Ἐξαποστειλᾶριον τῆς ἑορτῆς «Ἐπεσπένετο ἡμᾶς ἐξ ὕψους ὁ Σωτὴρ ἡμῶν, ἀνατολὴ ἀνατολῶν...». Ἡ τελευταία αὕτη φράσις, ἥτις δι' ἀραιῶν γραμμάτων ἐσημειώθη, ἔχει τὸ πρόνομιον, ὡς ἤκουσα, νὰ ἐμπνέῃ μέγαν ἐνθουσιασμόν εἰς τοὺς ἀτυχήσαντας μὲν περὶ τὴν γλῶσσαν, Ἕλληνας δὲ τὴν καρδίαν καὶ τὸ φρόνημα, ἀδελφοὺς ἡμῶν τῆς Καισαρείας καὶ Καππαδοκίας, εὐλόγως καυχώμενους καὶ λέγοντας ὅτι «ἐξ ἀνατολῆς τὸ φῶς».

Ἐπειδὴ δὲ περὶ πανηγύρεων καὶ ἐγκωμίων ὁ λόγος, δὲν δύναμαι νὰ λησμονήσω τοὺς προσφιλεῖς μου ἀσματογράφους, καὶ νὰ μὴ ἀποτείνω τὸν φόρον τοῦ θαυμασμοῦ μου εἰς πάντας μὲν τοὺς ποιητὰς τῶν διαφόρων τῆς ἑορτῆς ὕμνων, ἀλλ' ἰδίως εἰς τοὺς συνθέτας τῶν δύο αὐτῆς Κανόνων, τὸν ἱερὸν λέγω Κοσμάν ποιητὴν τοῦ α' Κανόνος, καὶ τὸν πολὺν Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνὸν ποιητὴν τοῦ β' Κανόνος...

(Παρεντίθενται ἐνταῦθα 2—3 Τροπάρια ἐξ ἐκείνου Κανόνος).

Καὶ κατὰ τὴν ἐννοιαν καὶ κατὰ τὴν γλῶσσαν τὰ ἀνωτέρω παρατεθέντα ἀποσπάσματα, ἀδιστάκτως φρονῶ, ὅτι εἶναι ἐκ τῶν ὠραιότερων λεκτικῶν καλλιτεχνημάτων πάσης ἐποχῆς· καὶ τὸ λέγω χάριν ἐκείνων ἐκ τῶν ἡμετέρων, ὅσοι ἐκ προκαταλήψεως νομίζουσιν, ὅτι δὲν ἐγράφοντο Ἑλληνικά κατὰ τὸν Ζ'. καὶ Η'. αἰῶνα, ὑποθέτοντες καλοκαγᾶτως, ὅτι τὰ παρ' ἡμῶν τῶν σημερινῶν γραφόμενα εἶναι Ἑλληνικά, καὶ ὅτι θὰ ἀναγνωσθῶσι ποτὲ ὡς Ἑλληνικά ὑπὸ τῶν ἐπιγυνομένων».

Ἀλέξανδρος Παπαδιαμάντης
Τόμ. Ε'. σελ. 256—258.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ

Εἶναι μέρα χαρμόσυνη τοῦτη
ἐγεννήθη τοῦ κόσμου τὸ φῶς.
Χαίρει ὅποιος μεγάλα ἔχει πλοῦτη.
τραγουδάει καὶ χορεύει ὁ φτωχός.

Χαίροντ' ὅλοι—τὸ βλέπω—ἀλλ' ἐσβήσθη
ἀπὸ κρύα παγωμένη πνοῇ
στὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἡ Πίστις
κι' εἶναι τώρα ἡ χαρὰ τους τυφλή.

Στὰ σκοτάδια τοῦ κόσμου μιὰ μέρα
πάλι ἐκείνη σάν τ' ἄστρο ὅς φανῇ,
ποῦ τοὺς μάγους ὠδήγησε πέρα
νὰ λατρέψουν τὸ οὐράνιο παιδί.

Γ. Μαρκοράς

Ἡ ΕΚ ΤΗΣ ΘΕΙΑΣ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑΣ ΩΦΕΛΕΙΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἀνθρωπὸς τις ἐργάζετο εἰς μεταλλεῖα σκάπτων εἰς τὸ βάθος τῆς γῆς μετ' ἄλλων, ὅτε αἴφνης καταπεσοῦσα στοά, κατεπλάκωσε καὶ ἐθανάτωσε πάντας τοὺς συντρόφους· ἐσώθη δὲ οὗτος διότι δύο μεγάλοι λίθοι ἐσταθῆσαν ὀρθοὶ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ, εὐρεθεὶς ἐκεῖνος ἐν μέσῳ αὐτῶν. Ἡ δὲ γυνή, τοῦ περὶ οὗ ὁ λόγος ἀνθρώπου, εὐλαβὴς καὶ πιστὴ χριστιανὴ οὖσα, καὶ νομίζουσα ἀποθανόντα τὸν ἄνδρα αὐτῆς, παρεκάλεσεν ἕνα Ἱερεὺ ἵνα ποιήσῃ τεσσαράκοντα Λειτουργίας ὑπὲρ ἀναπαύσεως τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.

Τοῦτου ἀποφασισθέντος καὶ ἀρξαμένου τοῦ Ἱερέως ἐπιτελεῖν τὰς Λειτουργίας, ἔφερε καθ' ἐκάστην ἡμέραν ἡ εὐλαβὴς γυνὴ εἰς τὸν Ναὸν τὰ χρειαζόμενα διὰ τὴν Λειτουργίαν Πρόσφορα, νᾶμα καὶ κηρία. Καὶ τοῦτο ἐγίνετο κατὰ συνέχειαν ἐπὶ 20 ἡμέρας, ὅτε συνεργεῖα τοῦ δαίμονος φθονήσαντος τὴν εὐλάβειαν τῆς γυναικὸς, ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας διέκόπησαν καὶ δὲν ἐτελεσθῆσαν αἱ Λειτουργίαι.

Ἐν τῷ μεταξύ ἐγένετο ὑπὸ ἐργατῶν ἐκσκαφῇ τῶν πεσόντων χωμάτων τοῦ μεταλλείου. Καὶ ὅταν οὗτοι ἐφθασαν εἰς ὠρισμένον βάθος, ἤκουσαν τὰς φωνὰς τοῦ ὑποκάτω τῶν λίθων εὐρισκομένου ζώντος ἀνθρώπου. Καὶ σκάπτοντες ἐπιτηδεύως, ἀνέσυσκον αὐτὸν σῶον καὶ ὑγιᾶ. Καὶ ἐρωτήσαντες αὐτὸν πῶς ἔζησεν ἐπὶ τόσας ἡμέρας ἄνευ τροφῆς, ἀπεκρίθη πρὸς αὐτοὺς λέγων:

«Κάθε ἡμέραν μοῦ ἤρχετο ἀοράτως ἕνας ἄρτος, ἕνα δοχεῖον κρασί, καὶ μία λαμπάδα κηρίου ἀναμμένη. Καὶ αὐτὸ ἐγίνετο κάθε ἡμέραν, ἐκτὸς μόνον τριῶν ἡμερῶν, ὅπου οὔτε ἄρτον, οὔτε οἶνον, οὔτε φῶς εἶδον, καὶ διὰ τοῦτο ἐλυπήθην πολὺ διὰ τὰς ἁμαρτίας μου· διότι ἐνόμιζα ὅτι πλέον ἀποθνήσκω. Ὅμως τὴν τετάρτην ἡμέραν ἦλθε πάλιν ἡ ἀναμμένη λαμπάδα, καὶ ὁ ἄρτος καὶ ὁ οἶνος, καὶ ἐχάρηκα δοξάζων τὸν Θεόν, διότι δὲν με ἐγκατέλειπε.

Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ παρευρεθέντες, ἠγνόησαν ὅτι : ἡ χάρις τῆς Θεῆς Λειτουργίας ἦτο ἐκεῖνη ὅπου συνετήρησε καὶ διετήρησεν ἐν τῇ ζωῇ ἐπὶ τόσας ἡμέρας τὸν εἰς τὰ βάθη τῆς γῆς κειωσμένον.

ΠΗΓΗ ΕΜΠΝΕΥΣΕΩΣ, ΑΛΛΑ ΚΑΙ ΒΡΑΧΟΣ ΣΥΝΤΡΙΒΝΗΣ

ΤΑ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ ΩΣ ΘΕΜΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

Ἐπόμενον ἦτο ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου νὰ μὴ ἀφήσῃ ἀσυγκίνητον τὸν ἄνθρωπον. Συναισθήματα, ὅπως ὁ θαυμασμός, ἡ ἔκστασις, ἡ εὐγνωμοσύνη, ἡ χαρά, ὁ ἐνθουσιασμός συνέσφιγγον τὴν ἀνθρωπίνην καρδίαν καὶ τὴν κατῆχοντο εἰς ποικίλας ἐκδηλώσεις, εἰς τὰς ὁποίας ἡ Τέχνη ἔδιδε τὸν τύπον τοῦ ὕμνου, τῆς εἰκόνας, τοῦ ρητορικοῦ λόγου ἀκόμη καὶ τῆς ἀναγλύφου παραστάσεως. Μέσα εἰς αὐτὴν τὴν περιοχὴν τῆς Τέχνης θὰ πρέπει νὰ κατατάξωμεν τὸ διήγημα, τὸ χρονογράφημα, τὸ δράμα, τὴν ποίησιν ἐν γένει.

Ὅλαι αὐταὶ αἱ μορφαὶ τῆς Τέχνης δύνανται νὰ διαιρεθῶσιν εἰς δύο μεγάλας κατηγορίας. Εἰς ἐκείνην, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν τὰ Χριστούγεννα ὡς ἀνθρώπινον, γήϊνον περιστατικὸν καὶ ἐκείνην, ὅπου οἱ ἄνθρωποι θεωροῦν τὰ Χριστούγεννα ὡς θαῦμα, ὡς ὑπερφυσικὸν γεγονός.

Οἱ πρῶτοι τονίζουν τὸ ὕλικόν βάρος καὶ ἐπιδιώκουν τὴν αἰσθησιακὴν ἀπόλαυσιν· οἱ δεύτεροι τονίζουν τὴν πνευματικότητα καὶ ἐπιδιώκουν τὴν ψυχικὴν ἀνάστασιν. Προκειμένου νὰ ἀντιληφθῶσιν οἱ ἀναγνώσται τὴν διαφορὰν αὐτὴν θὰ φέρωμεν ἓνα παράδειγμα. Μία εἰκὼν βρεφοκρατοῦσης Παναγίας Δυτικοῦ ζωγράφου καὶ μία εἰκὼν τῆς αὐτῆς συνθέσεως βυζαντινοῦ Ἀγιογράφου. Ἡ πρώτη νὰ παρουσιάσῃ μίαν γυναῖκα σεμνὴν μὲν, ἀλλ' εὐσαριον μὲ σωματικὰς ἀναλογίας, ροδαλὸν πρόσωπον, συνήθως ἀκάλυπτον εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον κινουμένην, ἢ μᾶλλον ἐμφανιζομένην ἐν κινήσει.

Ἐνῶ ἡ βυζαντινὴ τεχνουργία εἰκὼν ἐμφανίζει μίαν ἐπιβλητικὴν μορφήν μὲ ἀσκητικὴν αὐστηρότητα, κεκαλυμμένην εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ χωρὶς τεχνητὸν περιόρισμον (ἄνθη κ.λ.π.). Δείγματα τῆς τεχνουργίας αὐτῆς ἔχομεν ὅλας τὰς βρεφοκρατούσας εἰκόνας τοῦ Ἁγίου Ὁρους.

Ὡσαύτως ἡ Ὁρθόδοξος ἀγιογραφία παρουσιάζει τὴν Παρθένον—Μητέρα—περιβεβλημένην πορφυροῦν ἱμάτιον· ἐνῶ ἀπ' ἐναντίας ἡ Δυτικὴ ἀγιογραφία περιβάλλει μὲ κυανὰ ἐνδύματα. Τὸ ὄρθον καὶ τὸ καθιερωμένον εἶναι τὸ πορφυροῦν, διότι συμβολίζει τὸ χρῶμα τῆς παρθενίας.

Εἰς τὴν διαμόρφωσιν τῆς τέχνης σπουδαίαν ἐπιρροὴν ἤσκησεν ἡ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας. Ἡ Ἐκκλησία δὲν ἦτο δυνατόν νὰ ἀφήσῃ ἀσυγκράτητον τὸν ἄνθρωπον εἰς τὰς προσωπικὰς τοῦ ἐμπνεύσεως. Ἡ Γ' κυρίως Οἰκουμενικὴ Σύνοδος, ἡ ὁποία ἐθεμελίωσε τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου συνετέλεσεν εἰς τὴν καλλιέργειαν τῆς Βυζαντινῆς παραδόσεως εἰς τὸ θέμα τῆς ἀπεικονίσεως τῆς Γεννήσεως. Προσφιλῆ θέματα τῶν Βυζαντινῶν εἶναι καὶ ἡ προσκύνησις τῶν Μάγων.

Ἡ ἐπίσημος δογματικὴ διδασκαλία τῆς Ἐκκλησίας ἐξεκόλαψε καὶ τὴν ὑμνογραφίαν. Ὅλαι αἱ μορφαὶ τοῦ ὕμνου, κοντάκια, καθίσματα, κανόνες, ἐκφράζουσιν καὶ ἐρμηνεύουσιν τὰς εὐαγγελικὰς ἀληθείας, τὰς στρεφόμενας περὶ τοῦ γεγονότος τῆς Βηθλεέμ.

Ἀλλὰ καὶ αὕτη ἀκόμη ἡ λαϊκὴ ποίησις δὲν ἀφί-

σταται τῆς αὐστηρᾶς ὀρθοδόξου γραμμῆς.

Παραλλήλως πολλὰ διηγήματα ἔχουν ἐπηρεασθῇ ἀπὸ τὰ Χριστούγεννα.

Ἀκένωτος πηγὴ ἐμπνεύσεως ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Θεοῦ Λόγου!

Πλήθος ἐραστῶν τῆς Τέχνης, ζωγράφοι, ποιηταί, διηγηματογράφοι, δραματοῦργοι, ὕμνοδοι ἐχάρισαν εἰς τὴν ἀνθρωπότητα τὰ ἀθάνατα δημιουργήματα, διὰ τῶν ὁποίων ὁ προσκυνητὴς τοῦ Θεοῦ Βρέφους ἐκφράζει τὴν πρὸς αὐτὸ εὐλάβειάν του.

Υπῆρξαν ὅμως καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι διεστρέβλωσαν τελείως τὴν εὐαγγελικὴν ἱστορίαν, ἐπλαστογράφησαν χυδαιότατα τὴν παράδοσιν καὶ ἐξήμεσαν ὅλην τὴν χολὴν τῆς ἀσεβείας τῶν εἰς ὠρισμένα ἐξαμβλώματα καὶ εἰς μερικὰς ὑποθετικὰς μορφὰς τέχνης, ἐὰν δύνανται νὰ χαρακτηρισθῇ ὡς τέχνη ἡ σκοφανία καὶ τὸ ψεῦδος.

Κατὰ τὴν γνώμην ἡμῶν τέχνη δὲν λέγεται ἡ ἐκκένωσις τῶν βρωμερῶν ὑπονόμων μιᾶς ἀσεβοῦς καρδίας ἢ διεφθαρμένης συνειδήσεως. Ἐφ' ὅσον ἡ τέχνη δὲν ἐξωραίζει τὴν ζωὴν ἢ τοῦλάχιστον δὲν ὑποδεικνύει τὴν ὁδὸν πρὸς τὴν τελειότητα ἢ ἔστω δὲν τὴν περιγράφει μὲ εἰλικρίνειαν παύει πλέον νὰ εἶναι τέχνη καὶ μεταβάλλεται εἰς δολοφονίαν, εἰς ἔγκλημα, εἰς ἀγνορίαν.

Οἱ δυστυχεῖς ἀναγνώσται τοῦ ἀθηναϊκοῦ τύπου (ἡμερησίου καὶ περιοδικοῦ) νοσταλγοῦντες νὰ δροσιθῶσι μὲ νάματα ἀλλόμενα εἰς ζωὴν αἰώνιον, κυριολεκτικῶς καταβαρυνθροῦνται μᾶλλον εἰς τὴν λίσπην τῶν βρωμερῶν ὑποπροϊόντων μιᾶς δημοσιογραφικῆς ἐμπαθείας διαστρεφικῶν ἀνθρώπων, οἱ ὁποῖοι μετροῦν τὴν ἱκανότητά των περὶ τὸ γράφειν μὲ ὕβρεις, χυδαιολογίας βλασφημίας. Θὰ ἠδυνάμεθα νὰ παραθέσωμεν περιεκτικὰ σαπυρογραφημάτων, ὀνόματα σαπυρογράφων καὶ τίτλους ἐφημερίδων, ποὺ ἐφιλοδόγησαν νὰ φιλοξενήσουν τοιαῦτα ἔλκη.

Χαρακτηριστικῶς μόνον ἀναφέρωμεν δύο περιπτώσεις.

Μίαν μελέτην εἰς τὰ χριστουγεννιάτικα τεύχη τοῦ «Β ἡ μ α τ ο ς» ὑπὸ τὸν τίτλον «ὁ κ ό σ μ ο ς τ ῆ ν ἡ μ έ ρ α ν π ο ὗ έ γ ε ν ν ῆ θ η ὁ Χ ρ ι σ τ ό ς». Εἰς τὰ ἄρθρα αὐτὰ οὔτε ὀλίγον, οὔτε πολὺ κατακρημνίζεται τὸ ἀειπάρθενον τῆς Θεοτόκου καὶ ἡ ἐκ Παρθένου ἀποτομία Γέννησις τοῦ Σωτῆρος. Τόσον πολὺ γηϊνοποιεῖται τὸ θαῦμα τῆς Βηθλεέμ, ὥστε διερωτᾶται κανεὶς: Πῶς ἐκ τῶσων συνήθων καὶ συμβατικῶν συνθηκῶν, ἐξ αὐτόχρημα τυχαίων ἀνθρωπίνων περιστατικῶν, ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος τῆς φωτιστικῆς ἐνστάσεως καὶ τῆς παγκοσμίου προβολῆς τοῦ Ἰησοῦ.

Καὶ εἶναι μὲν ἀληθές, ὅτι ἐξ ἀσήμεων γονέων καὶ ἐξ ἐρεβώδους καταγωγῆς προῆλθον ἐπαναστάται, ἐνδοξοὶ ἄνδρες, διαπρεπεῖς μορφαί. Πάντων ὅμως τὸ μνημόσυνον ἀπώλετο μετ' ἡχοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἠδυνήθη νὰ ἐπιζήσῃ εἰς τὴν μνήμην ἀνθρώπων ἐτέρου λαοῦ, ὅχι ὡς νεκρὸν ἱστορικὸν ὄνομα, ἀλλ' ὡς «ζωή, ὁδός, ἀλήθεια», χάριν τοῦ ὁποίου ποταμοὶ αἱμάτων ἔρρευσαν. Τὸ ὄνομα ὅμως

τοῦ Ἰησοῦ δεσπόζει παρρηγῆς καὶ ἄμιον εἰς τὰς συνειδήσεις ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων, ἡ διδασκαλία Του κατευθύνει πλήθη ἀναρίθμητα εἰς τὴν περιοχὴν τῆς Ἀρετῆς καὶ τὸ Πανάχαριτον Αἵμα Του ἀνσούρει ἐκ τοῦ βυθοῦ τῆς ἀπολείας μετανοοῦντας ἁμαρτωλοὺς.

Πῶς λοιπὸν θὰ μποροῦσε, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τοῦ ἀρθρογράφου τοῦ «Β ἡ μ α τ ο ς» «εἶνα παιδὶ ποὺ «γεννιόταν αὐτὴ τὴν στιγμή ὅπως χιλιάδες ἄλλα παιδιὰ», νὰ γίνῃ κραταῖος καὶ δυνατὸς Ἀντρωτῆς; ἐὰν δὲν ἦτο ὁ ἴδιος ὁ Θεός, ὅστις ἐφάνη μὲν ὡς ὑπομάζιον παιδίον, χωρὶς ὁμῶς ἡ ζωὴ Του νὰ συγκλωσθῇ μέσα εἰς τὰ νήματα τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας;

Εἰς τὸ αὐτὸ ὁμοίωμα περιπίπτει καὶ ὁ συνήγορος τοῦ βορβοροστόμου Καζαντζάκη κ. Ἄλκης Θρύλος εἰς τὸ ἄρθρον του «Μαζὶ μὲ τὸν Χριστὸ τοῦ Ν. Καζαντζάκη» («Ἐλ ε υ θ ε ρ ί α» 25-12-57). ὅστις γράφει: «Ὁ Χριστὸς τοῦ ἀσφαλῶς δὲν εἶναι ὁ εὐαγγελικὸς Χριστὸς. Εἶναι κ' αὐτὸς φορέας, ὅπως ὁ Ὀδυσσεύς, ὁ Ἰουλιανός, κ' ὁ Κολόμβος, τῶν μυστικῶν». Ἄλλα διατὶ αὐτὸ τὸ τέρας τῆς ἰσοηθρίας φαντασίας του, νὰ μὴ τὸ δονμάσῃ... Ναβουχοδονόσορα ἦ... Καζαντζάκη; «Ὁχι! ἤθελε νὰ κατακρημνίσῃ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Γολγοθᾶ, τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, διὰ νὰ συνθέσῃ μιαν νέαν ἀντίληψιν διὰ τὴν ζωὴν, χωρὶς τὸ φῶς τοῦ Ναζωραίου. Τὸ λέγει ὁ κ. Ἄλκης Θρύλος. «Ἡ ἡ θ ι κ ῆ τ ο ῦ Κα ζ α ν τ ζ ᾶ κ η ε ἶ ν α ι ἡ θ ι κ ῆ γ ι ᾶ τ ο ῦ ς ξ ε χ ω ρ ι σ τ ο ῦ ς»!!! Καὶ βέβαια διὰ τοὺς «ξεχωριστοὺς» ἢ ὅπως τοὺς ἀποκαλεῖ ἡ Ἐκκλησία «ἰ φ ω ρ ι σ μ ῆ ν ο υ ς»!

Πηγὴ ἀνεώτου ἐμπνεύσεως τὰ Χριστοῦγεννα. Ἀλλὰ καὶ βράχος, εἰς τὸν ὁποῖον συντρίβονται ὅλα τὰ θολερὰ κύματα καὶ ὅλοι οἱ ἐληρμένοι θαλασσοδρόμοι τῆς ἀσεβείας.

Οἱ Χριστιανοὶ ὅλων τῶν αἰώνων ὡς ἐκ διασθήσεως ἀπολαμβάνουν μὲν ὅλας τὰς ὑγιεῖς μορφὰς καὶ ἐκδηλώσεις τῆς Τέχνης, ἀπορρίπτουν ὁμῶς μετ' ἀγανακτῆσεως τὰ κίβδηλα νομίσματα.

ΟΙ ΚΑΝΟΝΕΣ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΩΝ

Εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου Μαρίας κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τὴν πρώτην πανηγυρικὴν θέσιν κατέχουσιν οἱ κράτιστοι τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ὁμοτογράφων Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός καὶ ὁ ὁμόψυχος πνευματικὸς αὐτοῦ ἀδελφός Κοσμᾶς ὁ Ἐπίσκοπος Μαίουμα, συντάξαντες καὶ μελοποιήσαντες τὰ πλεῖστα τῶν ἱερῶν ᾠδῶν, καὶ μάλιστα τοὺς δύο χαρμωσοῦς Κανόνας αὐτῆς, ἦτοι τὸν «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, καὶ τὸν «Ἐσώσε λαὸν θαυματοργῶν Δεσπότης», ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος εἶναι ποίημα τοῦ Ἁγίου Κοσμᾶ, ὁ δὲ δεύτερος τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου. Πιστεύομεν δὲ ὅτι θὰ θεωρηθῇ ἐπικαιρον—λόγω τῶν ἁγίων ἡμερῶν—ἐὰν παραθέσωμεν 2 εἰρημοὺς ἐκ τοῦ πρώτου Κανόνος μετὰ συντόμου ἐρμηνείας αὐτῶν.

ΕΙΡΜΟΣ ΠΡΩΤΟΣ

«Χριστὸς γεννᾶται, δοξάσατε Χριστὸς ἐξ

οὐρανῶν, ἀπαντήσατε Χριστὸς ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε ἄσατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ καὶ ἐν εὐφροσύνῃ ἀνυμνήσατε λαοί, εὖ δεδόξασται».

Ὅλον σχεδὸν αὐτολεξεῖ τὸν Βίβλον τοῦτον ὁ Ἁγ. Κοσμᾶς ἐδανείσθη ἀπὸ τὸν Ἁγ. Γρηγόριον τὸν Θεολόγον ἀρχόμενον οὕτω τοῦ εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Χριστοῦ θεολογικωτάτου λόγου αὐτοῦ, προσθέσας μόνον ὀλίγας λέξεις περὶ τὸ τέλος. Λέγει λοιπὸν ὁ μέγας Θεολόγος Γρηγόριος καὶ ὁ ἐξ αὐτοῦ δανειζόμενος Θεὸς Κοσμᾶς, ὅτι: «Ὁ Χριστὸς γεννᾶται σήμερον ὡς ἄνθρωπος, καὶ διὰ τοῦτο δοξολογήσατε αὐτὸν οἱ Ἄγγελοι, λέγοντες τὸ «δοξά ἐν ὑψίστοις Θεῷ, καὶ ἐπὶ γῆς εὐχάριστη» (Λουκ. Β'. 14). Ὁ Χριστός, ἦτοι ὁ Θεός, ἦλθε καταβάς ἀπὸ τὸν οὐρανόν, καὶ ἐπομένως προὔπαντήσατε αὐτὸν οἱ ἀπὸ τῆς γῆς δίκαιοι ἄνθρωποι συμφώνως πρὸς τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου εἰπόντος: «Τότε καὶ ἡμεῖς ἀρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου» (Α'. Θεσσαλ. Δ'. 7). Ὁ Χριστὸς, συνεχίζει λέγων ὁ ἱερὸς Μελωδός, ὡς Θεὸς καὶ ἄνθρωπος ἐφάνη ἐπάνω εἰς τὴν γῆν. Ὅθεν, εἰς οἱ ἐν τῇ γῇ ἄνθρωποι, ὑψοῦντε ἀπὸ τὰ γήινα πράγματα καὶ φρονήματα, καὶ διὰ τῆς ἐργασίας τῶν ὁρεῶν καὶ τῶν ἐντολῶν τοῦ Χριστοῦ ἀναβῆτε εἰς τὸν οὐρανόν· διότι διὰ τοῦτο κατέβη ὁ Θεὸς εἰς τὴν γῆν, ἵνα οἱ ἐν τῇ γῇ ἄνθρωποι ἀναβῶσιν εἰς τὸν οὐρανόν.

Καὶ λοιπὸν, ἐπιλογίζεται ὁ Θεὸς ὑμνωδός, Ἄσατε καὶ ψάλατε εἰς τὸν γεννηθέντα Χριστὸν ὕμνους πάντες οἱ ἐν τῇ γῇ ἄνθρωποι· ἀλλὰ καὶ οἱ διάφοροι λαοὶ τῶν ἔθνων (σχῆμα πλεονασμοῦ) ὑμνήσατε Αὐτὸν μὲ εὐφροσύνην τῆς καρδίας, ἂν καὶ Αὐτὸς εἶναι ἄφ' ἑαυτοῦ Του δοξασμένος.

Μερικοὶ προβάλλουσι τὴν ἀπορίαν: διατὶ ὁ τε ὁ Θεολόγος Γρηγόριος καὶ ὁ Θεὸς Κοσμᾶς εἰπον: «Χριστὸς γεννᾶται» καὶ ὅχι Χριστὸς ἐγεννήθη, ἐφ' ὅσον μιαν φορὰν ἐγεννήθη ὁ Χριστὸς καὶ δὲν γεννᾶται καθ' ἕκαστον ἔτος; Τὴν ἀπορίαν ὁμῶς ταύτην λύουσιν οἱ ἐρμηνευταὶ λέγοντες, ὅτι «τὴν ἰδίαν ἐκείνην ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη ὁ Χριστός, αὐτὴν ἐπαναφέρει ὁ ἥλιος εἰς κάθε ἔτος διὰ τῆς κυκλοφορίας του· καὶ ἄλλο δέ, οἱ ρήτορες συνειθίζουσιν νὰ ἀναφέρουν τὰ περασμένα πράγματα εἰς χρόνον ἐνεστῶνα, προσπαθοῦντες νὰ κάμουν τοὺς ἀκροατὰς τῶν μᾶλλον θεατὰς, παρὰ ἀκροατὰς».

ΕΙΡΜΟΣ ΕΝΝΑΤΟΣ

«Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον· Οὐρα· νὸν τὸ σπήλαιον· Θρόνον· Χερουβικὸν τὴν Παρθένον· τὴν φάτιν· χωρίον, ἐν ᾧ ἀνεκλήθη ὁ ἀχώρητος, Χριστὸς ὁ Θεός, Ὁν ἀνυμνοῦντες μεγαλύνωμεν».

Τὴν ἀρχὴν τοῦ Βίβλου τούτου ἔλαβεν ὁ ὑμνωδὸς ἀπὸ ἑνα λόγον τοῦ ἐν Ἁγίοις Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου πανηγυρίζοντος εἰς τὴν ἑορτὴν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀρχόμενον οὕτω: «Μυστήριον ξένον καὶ παράδοξον βλέπω». Ἀλλὰ ποῖον εἶναι τὸ παράδοξον Μυστήριον συνεχίζει ὁ ἱερὸς Μελωδός Κοσμᾶς λέγων: Βλέπω τὸ γήινον σπήλαιον, ὅτι ἔγεινεν οὐρανός. Διότι καθὼς εἰς τὸν οὐρανὸν κατοικεῖ ὁ ὑπερούσιος Θεός, καὶ δοξολογεῖται ὑπὸ τῶν ἁγίων Ἀγγέλων, τοιοῦτοτρόπως ὁ αὐτὸς Θεός, γεννηθεὶς σήμερον εἰς τὸ σπήλαιον αὐτό, δοξολογεῖται

πάλιν ἀπὸ τοὺς Ἀγγέλους, ὡς βαβαιοὶ ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς λέγων: «Καὶ ἐξαίφνης ἐγένετο σὺν τῷ Ἀγγέλῳ πλῆθος στρατιᾶς οὐρανοῦ αἰνούντων καὶ δοξολογούντων τὸν Θεόν, καὶ λεγόντων...» (Κεφάλ. Β'. 13). Βλέπω τὴν Παρθένον Μαρίαν, ὅτι ἔγινε Θερόνος Χερουβικός. Διότι αὐτὸς ὁ Θεὸς ὁ Ὅποιος κἀθεῖται ἐπὶ τῶν Χερουβίμ, ὡς λέγει ὁ Προφητὴν Ἀβιὼν: «ὁ καθήμενος ἐπὶ τῶν Χερουβίμ» (Ψαλμ. 79) αὐτὸς ὁ ἴδιος ἀναπαύεται ἐπάνω εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς Ἁγίας Παρθένου Μαρίας. Βλέπω τὴν εὐτελεστάτην καὶ μικροτάτην φάνη, ὅτι ἔγινε τόπος ἐνδοξότατος καὶ εὐδουλοτάτος: διότι ὁ Θεὸς ὁ Ὅποιος εἶναι ἀχώρητος καὶ πανταχοῦ παρὼν κατὰ τὴν Θεότητα, αὐτὸς ἀνεκλήθη (ἐκπλάγισε) μέσα εἰς αὐτὴν τὴν φάνη, κατὰ τὴν ἀνθρωπότητα. Αὐτὰ ὅλα ἀποτελοῦσι καὶ συνθέτουσι τὸ «*παράδοξον καὶ ἐξον Μυστήριον*». Καὶ αὐτὸν λοιπὸν Χριστὸν τὸν Θεὸν ἃς ἀνυμνήσωμεν καὶ ἃς μεγαλύνωμεν· τὸ δὲ μεγαλύνω ῥῆμα εἶναι ἀρχὴ τῆς ἐνότητος: Ὡδῆς, ἥτις εἶναι Ὡδὴ τῆς Θεοτόκου καὶ ἀρχεται οὕτω «*Μεγαλύνει ἡ ψυχὴ μου τὸν Κύριον*» (Λουκ. Κεφ. Α'. 46).

Ἐπιλογίζομεν τὰ ἀνωτέρω διὰ τῶν λόγων τοῦ

μεγάλου Διδασκάλου τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας Ἰωσήφ τοῦ Βρυενίου ὁμιλοῦντος περὶ τῆς Ἀειπαρθένου καὶ Θεοτόκου Μαρίας, καὶ λέγοντος:

«Τὴς Μήτηρ τοῦ Θεοῦ τῶν Πατέρων ἐφάνη ποτὶ; Τὴς ἁμα καὶ Πλάστην καὶ πλάσμα συνέλαβε; Τὴς δὲ καὶ συλλαβοῦσα Υἱὸν καὶ κνήσασα καὶ τεκοῦσα, τὸ εἶναι Παρθένος οὐκ ἀπεβάλετο; *Ἐν τῇ συλλήψει, Παρθένος ἐν τῇ κνήσει, Παρθένος ἐν τῇ τέλει, Παρθένος καὶ μετὰ τὸ τεκεῖν, ὡσαύτως Παρθένος καὶ ἀεὶ Ἀειπαρθένος*. Ἡ γὰρ ἐν τῷ τῆς ζωῆς Αὐτῆς παντὶ χρόνῳ καὶ ὀρίσει, καὶ γεύσει, καὶ ἀκοῇ, καὶ ἀφῇ, καὶ ὁσφρήσει, καὶ νῶ, καὶ διανοίᾳ, καὶ δόξῃ, καὶ φαντασίᾳ, καὶ αἰσθήσει, καὶ, ἐν λόγῳ, πάσαις δυνάμεσι καὶ ψυχικαῖς καὶ σωματικαῖς ἄβαντον λογισμοῖς ὑπαρκοῖς ἑαυτὴν ὅλην τηρήσασα, *εἰκότως ἂν Ἀειπαρθένος λέγοιτο*. Ὅθεν οὐκ ἐνεπόδισεν ὁπωσοῦν τὸ χοῦμα τῆς παρθενίας ἢ ὑπὲρ φύσιν κυοφορία· οὐδὲ τὸ Ἀειπαρθένον εἶναι ὁ Θεὸς Τόκος ἐκώλυεν· οὐδ' ἡ συλληψὶς τὴν νηδὺν ἐλυμήνατο, οὐδ' ὁ τόκος τὴν τεκοῦσαν διέφθειρε».

(Δόγ. Γ'. εἰς τὸν Εὐαγγελισμόν).

A.M.K

ΔΙΚΑΙΑ ΚΡΑΥΓΗ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ

Ὁ ἐν Λαρίῳ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ ἐκλεκτὸς συνεργάτης τῆς «Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας» κ. Εὐθύμιος Τριανταφύλλου δέξιματικὸς τῆς Χωροφυλακῆς ἐ. ἀ. ἀπέστειλεν ἡμῖν πρὸς δημοσίευσιν μακρὰν διατριβὴν ἀναφερομένην εἰς τὸν ἀποθανόντα Ν. Καζαντζάκη καὶ εἰς τὰς διαφόρους καινοτομίας τῆς Κρατούσης Ἐκκλησίας.

Ἐκ τῆς διατριβῆς ταύτης ἀποσπῶμεν ὁρισμένας περικοπὰς, λυπούμενοι διότι, ἐλλείψει χώρου, ἀδυνατοῦμεν νὰ καταχωρήσωμεν αὐτὴν ὁλόκληρον.

«... Ἐνθα ὁ μαθητὴς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ πρῶτος Ἐπίσκοπος Κρήτης ὁ Τίτος, ἐγεννήθη, οἱ Ἅγιοι Δέκα Μάρτυρες ἐμαρτύρησαν ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ Θεοῦ, Ἀνδρέας ὁ Ἱεροσολυμίτης ἐλάμπρυνε, καὶ τόσοι ἄλλοι Ἅγιοι ἐφώτισαν τὸ στερέωμα, ἐξαγαγόντες ἐκ τῆς ἀθείας καὶ τῆς τῶν εἰδώλων πλάνης τοὺς ἀνθρώπους, ἐκεῖ—ἐν Κρήτῃ—ἐγεννήθη ὁ Νικόλαος Καζαντζάκης, σπέρμα ἄνομον. Οὗτος πᾶσαν τὴν πονηρίαν τοῦ ἐν αὐτῷ ἐνθρονισθέντος Διαβόλου καταμαθὼν, κατηνάλωσεν, ὁ ἀλιτήριος, ἀπάσας τὰς ἐαυτοῦ δυνάμεις ἕως γήρως καὶ πρεσβείου, ἵνα λαμπρύνῃ τὸν ἐσκοτισμένον καὶ δοξάσῃ τὸν ἀχάριστον πατέρα του σατανᾶν, συγγράφων βιβλία, ἐν οἷς ἀρνεῖται τὸν Πατέρα καὶ τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα, ὑπερβάς αὐτὸς εἰς σατανικότητα καὶ Ἀρεῖον καὶ Μωχαμέτην καὶ Βούδαν καὶ αὐτὸν τὸν Σατανᾶν, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀντιχριστοὺς, οἵτινες ἐὰν ἤρνοῦντο τὸν Υἱὸν καὶ τὸ Πνεῦμα, ὁμολογοῦν ἐν τούτοις τὸν Πατέρα».

Τὰ σατανικὰ αὐτοῦ βιβλία ἀντὶ νὰ χρησιμεύσωσιν ὡς καύσιμος ὕλη διὰ τὰ μαθητικά συσσίτια καὶ τὰ τῶν ἀπόρων τοιαῦτα, ἐπωλήθησαν καὶ παρέσθωσαν εἰς τὴν ἀπώλειαν ψυχὰς οὐ μόνον ἀπλοϊκὰς ἀλλὰ καὶ ψυχὰς ἐντιπροσώπων τοῦ Χριστοῦ, ποιμένων, ἐπιθυμούντων καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώ-

πων «*Ἡγούμενοι*» καὶ ὀξιοῦντων παρὰ τῶν χριστιανῶν τὸ «*Πείθεσθε τοὺς Ἡγούμενους!*»

«... Νὰ ὑπακούωμεν. Ναί! Ἀλλὰ νὰ ὑποκούωμεν, εἰς ποιμένας τύπου Εὐγενίου Κρήτης, κηδεύοντος τὸν Ἀντίχριστον Καζαντζάκην μέσω ναοῦ ὁρθοδόξων καὶ δεομένων, ὅπως Κύριος ὁ Θεὸς ἰδέῃ τὴν (μιαρὰν) ψυχὴν αὐτοῦ ἐν κόλποις Ἀβραάμ, μετὰ τῶν Ἀγίων...; Ἐ! αὐτό, κυρίαι καὶ διδασκαλίσσαι τῆς «ΖΩΗΣ» καὶ εἴ τινας ἄλλου θερησκευτικοῦ Συλλόγου, πᾶσι πολὺ! Ὁ Καζαντζάκης, ἡ Εὐὰ Πάλμερ κλπ., ἦσαν (τὸ γνωρίζετε), αἱρετικοί, ἀντιχριστοὶ καὶ ἀκοινωνήτοι, ἀποκόψαντες ἐκουσίως ἑαυτοὺς (ἢ μὴ βαπτισθέντες τελείως), ἐκ τῆς χριστιανικῆς πίστεως. Κατὰ τοὺς Κανόνας Γ' καὶ ΙΑ' τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων λέγοντας οἱ: «ὁ *κοινωνῶν ἀκοινωνήτῳ ἀκοινωνήτος ἔσται*». Οἱ «ἡγούμενοι» Σπυρίδων, ὁ Ἐπίσκοπος Εὐρίπου, ὅστις κατ' ἐντολὴν τοῦ Σπυρίδωνος ἐκήδευσεν τὴν ἀμερικανιστοβραϊαν Εὐὰν Πάλμερ, ὁ Κρήτης Εὐγένιος καὶ τόσοι ἄλλοι, οὓς δὲν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκοινωνήσαν ἀκοινωνήτοις. Συνεπῶς τίνας τιμῆς πρέπει νὰ ἀξιῶνται οὗτοι καὶ ποίας ὑπακοῆς, ὡς ποιμένες καὶ ἡγούμενοι; Οὐδέποτε ἀνέγγωσαν εἰς τὸ Μεσονυκτικὸν τοῦ Ὁρολογίου τῆς Ἐκκλησίας μας, διὲ εὐχαὶ καὶ δεήσεις ἀναπέμπονται μόνον ὑπὲρ τῶν ἐν εὐσεβείᾳ καὶ πίστει τελειωθέντων πατέρων καὶ ἀδελφῶν ἡμῶν;».

«... Ἦδη τὸ Δημοτικὸν Συμβούλιον Λαρίσης ἀπεφάσισε νὰ ὀνομάσῃ μίαν τῶν ὁδῶν τῆς πόλεως μας εἰς ὁδὸν *Καζαντζάκη*. Ἴδωμεν ἂν θὰ ἐκτελεσθῇ τὴν ἀντιχριστιανικὴν ἀπόφασιν, οὐκ ἔστιν ὁ μνημόσυνον ἀπώλετο μετ' ἡχοῦ καὶ τὸ ὄνομα ἐξήλειπεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν αἰῶνα...»

«... Ὅσον ἀφορᾷ τέλος τὸν ἄθλιον Καζαντζάκην, οὗτος ὡς ἐξέγεται ἐκ τῶν γραφομένων του εἰς

ΧΩΡΙΣ ΤΙΤΛΟΝ

Πολλά περιστατικά, πολλοὶ σκηναὶ τῆς ζωῆς εἶναι συνδεδεμένοι μετὰ τὴν ἐφορτὴν τῶν Χριστουγέννων. Εἶναι μία πανευφρόδυνος οἰκογενειακὴ ἐφορτὴ. Τὸ πρόσωπον ποὺ ἀκτινοβολεῖ τὴν αἴγλην κατὰ τὰς οἰκογενειακὰς συγκεντρώσεις τῶν ὡραίων ἡμερῶν τῶν Χριστουγέννων εἶναι ἡ μητέρα. Ἡ χριστιανὴ μητέρα φρονεῖ πρῶτιστος διὰ τὴν συμμετοχὴν τῆς οἰκογενείας τῆς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, προετοιμάζουσα τὰ τέκνα τῆς διὰ τὴν Θείαν Μετάληψιν, ζυμώνουσα τὸ πρόσφορον, ἀφυπνίζουσα ὄρθρου βαθὺς διὰ τὴν ἀκολουθίαν. Μετὰ εἰς τὴν οἰκίαν μετὰ τὴν γλυκεῖαν στοργὴν τῆς ἐπιμελεῖται τῶν πάντων, σπεύδει ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, ἀγαπᾷ, μεριμνᾷ, ἐνισχύουσα. Τίς δὲν ἐνθυμεῖται μετὰ συγκινήσεως, ὡς τὴν πλέον ζωηρὰν ἀνάμνησιν, ὅσας φορὰς ἐώρτασε Χριστούγεννα μετὰ τῆς μητρός του;

Τὰ παιδιά μιᾶς Γυμνασιακῆς τάξεως ἀπεφάσισαν μετὰ τὰς οἰκονομίας των νὰ προσφέρουν ἓνα ἀρκετὰ... εὐτραφὲς δῆμα εἰς μίαν οἰκογένειαν διὰ νὰ πανηγυρίσῃ κατὰ τὴν ἡμέραν αὐτὴν τῆς ἀγάπης. Τί ὡραῖα σκέψεις, τί θαυμασιὰ συνήθεια! Εἶναι μέτρον ψυχικῆς ἀνωτερότητος καὶ χριστιανικοῦ πλοῦτος, νὰ ἐνθυμῇσαι τοὺς πτωχοὺς ἀδελφούς σου πάντοτε, ἰδιαιτέρως ὅμως, ὅταν κρούουν χαρμῶνως οἱ κώδωνες τῶν ἱερῶν Ναῶν, διὰ τὸν ἐορτασμὸν τῆς ἀγάπης. Τὰ χαριτωμένα λοιπὸν αὐτὰ παιδιά ἐπεσκέφθησαν, κατόπιν συστάσεως τοῦ ἐφημερίου, μίαν οἰκογένειαν ἐνὸς ἀρετεργάτου, ἣς ἀπετελεῖτο ἐκ τῶν γονέων καὶ ἐξ ὀκτὼ τέκνων, τὸ ὅλον δεκαμελὲς. Τὸ ἅγιον αὐτὸ οἰκογενειακὸν πλῆθος συνωθεῖτο ἀσφυκτικῶς εἰς στενότερον χώρον, ὀλίγον διαφέροντα εἰς ἔκτασιν σιδηροδρομικοῦ βαγονίου.

Ἡ φιλόφρονος ὅμως διάθεσις τῆς οἰκοδοσούσης εἶχε περικυλίσει λίαν χαριέντως τὸν χώρον αὐτόν, ὥστε νὰ δημιουργῇ τὴν ἐντύπωσιν δωματίου ὑποδοχῆς καὶ νὰ ἐπισκιαζῇ τὴν πραγματικότητα, ὅτι τὸ δωμάτιον ἐχρησιμοποιεῖτο καὶ ὡς ὑπνοθάλαμος, καὶ ὡς τραπέζα.

—Ἐχουν ἀνάγκην ἄραγε; Παρετήρῃσε μία μαθήτρια, διερευνῶσα τὸν νοικοκυρενόμενον χώρον καὶ

τὴν εὐπρεπῆ ἐμφάνισιν τῆς πολυτέκνου οἰκοδοσούσης.

—Τί νὰ προλάβῃ ἓνα πενιχρὸν ἡμερομίσθιον ἀρετεργάτου;

Τὴν στιγμὴν αὐτὴν εἰσέρχεται ἐκ τῆς αὐλῆς ἡ οἰκοδόσποινα. Εἰς φιλοπαίγμονα παρατήρησιν, ὅτι ἡ οἰκογένειά τῆς ῥιθμεῖ... μίαν μεραρχίαν, μᾶς ἀπήντησε μετὰ ἀξιοπρεπῆ γλυκύτητα:

—Ἐκεῖνος, ποὺ προνοεῖ γιὰ τὰ σπουργίτια, μᾶς παραγγέλλει νὰ μὴ δολοφονοῦμεν τὴν ζωὴν, τῆς ὁποίας κύριος καὶ παροχεὺς εἶναι ὁ Θεός.

Τὰ μέλη τῆς μαθητικῆς ομάδος ἀλληλοεκυττάχθησαν μετὰ ἐκπληξιν καὶ ἓνα ἐξ αὐτῆς εἶπεν:

—Γιατί νὰ μὴ νοιώσουμε τοὺς ἑαυτοὺς μας ὄργανα τῆς θείας Προνοίας στὰ χαριτωμένα αὐτὰ σπουργιτάκια τοῦ ἀρετεργάτου;

Ἡ σκηνὴ εἰς κεντρικὸν κατὰστημα τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ ὑπάλληλοι ἔσκωπτον καὶ εἰρωνεύοντο ἓνα ἀγαθότατον καὶ εὐφύεστατον νησιώτην ἀπὸ τὴν Πάρον, διότι ἠκολούθει τὰς παραδόσεις. Καὶ ἦτο... Παλαισημερολογίτης.

Ἐξαφνα εἰσέρχεται κάποιος πιτσιρικῶς, πᾶνολος ἀπὸ ὅλα τὰ μουσικὰ ὄργανα τῶν πλανοδίων αὐτῶν δοιδῶν.

—Νὰ τὰ ποῦμε;

Ἦνθόει διὰ τῆς παρακλήσεως αὐτῆς τὰ «κάλαντα» τῶν Φώτων.

Τότε δρᾶται τῆς εὐκαιρίας ὁ εὐφύης Πάριος. Ἐξάγει ἑξαστράπτων νόμισμα σπανίας συχνότητος διὰ θυλάκια πιτσιρικῶν, καὶ προτρέπει.

—Δικό σου εἶναι, ἐὰν πῇς τὰ «καλήμερα»!!

Καὶ ὁ μικρὸς ἐνθουσιασμένος.

«Καλὴν ἑσπέραν ἄρχοντες

ἂν εἶναι ὀρισμὸς Σας, Χριστοῦ τὴν Θείαν Γέννησιν νὰ πῶ σὶ ἄρχοντικό Σας»...

Πάταγος εἰς τὸ κατὰστημα, τὸ ὁποῖον ἦτο πλήρες πελατῶν. Ἐμβρόνιχτοι οἱ καταστηματαῖται! Θριαμβευτὴς ὁ ὁμολογητὴς νησιώτης.

Τὸ κῆμα τοῦ ξενισμοῦ ἀφρώδες ἐκσπᾷ εἰς τὰς πόλεις, φέρον ἐπὶ τῆς ὕδατος ράχεώς του πολυπληθῆ δεινὸν κλάμα καὶ κλώνους ἐλάτης διὰ τὸ δυτικὸν ἔθιμον τοῦ «Δένδρου». Τὰ δὲ σπῖτια τῶν ὀρθοδόξων ἀνοίγουν εὐχαρίστως τὰς θύρας των εἰς τὸν ὑποπτον αὐτὸν εὐρωπαῖον.

Κάποιος ἄνθρωπος τοῦ λαοῦ παρατηρῶν τὸν κατακλυσμὸν αὐτὸν τοῦ ἔθιμου τῆς Δύσεως παρατηρεῖ θυμοσοφικῶς.

—Ἀφοῦ ἡ Βηθλεὲμ δὲν εἶχεν ἑλατα, τί θέλουν νὰ μᾶς θυμίσουν τὰ στολισμένα αὐτὰ ἑλατόκλαδα; Καὶ ἓνας ἄλλος ἀπαντᾷ:

—Ἀκριβῶς, ὅτι δὲν πανηγυρίζουμε τὸν Χριστὸν τῆς Βηθλεὲμ!

Δὲν εἶχεν ἄδικο!

Ὁ περισσότερον διακωμωδηθεὶς Ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι ὁ Μέγας Βασίλειος. Ἡ Ἀγία ἡμῶν Ἐκκλησία ἐτοποθέτησε τὴν μνήμην του

τὸ τελευταῖον βιβλίον του «Ὁ Τελευταῖος Πειρασμός» (καὶ πράγματι αὐτὸ ἦτο «τὸ τελευταῖον του», τὸ κοινωνικὸν αὐτοῦ περίγραμμα, ἦτο ὄργανον τῆς Ἑβραϊομασσωνίας. Τοῦτο ἐξάγεται ἀπὸ τὴν θλίψιν τὴν ὁποίαν δοιμάζει γράφων, ὅτι «ὁ Χριστὸς ἦτο τεμπέλης καὶ ἀχαῖρευτος καὶ τότε μόνον εἰργάζετο μετὰ πᾶσαν εὐχαρίστησιν τὴν τέχνην τοῦ ξυλουργοῦ, ὅταν ἐπρόκειτο νὰ κατασκευάσῃ Σταυροὺς ἐπὶ τῶν ὁποίων θὰ ἐκρεμῶντο νεαροὶ Ἰσραηλῖται... τὸ... ἄνθος τῆς Ἑβραϊκῆς νεολαίας...» ἐνῶ οὐδὲν τοῦτο ψευδέστερον. Ἐδοκίμαζεν ὁδύνην ὁ τρισάθλιος Ἑβραϊομασσῶνος διὰ τοὺς ἀντιχριστοὺς Ἑβραῖοπαιδας, ἐνῶ διὰ τὸ σούβλισμα χιλιάδων Ἑλλήνων παρὰ τῶν ὀργάνων τοῦ Ἑβραϊσμοῦ κομμουνιστῶν, τὸ παιδομάζωμα καὶ τὴν ἀνευ προηγουμένου καταστροφὴν τῆς πατρίδος μας οὐδὲν λέγει ὁ κατηγορούμενος Καζαντζάκης, οὐτεὶνος ἡ μερὶς εἴη μετὰ τοῦ προδότου Ἰούδα»

Φωτεινὰ Μορφαί

ΕΥΓΕΝΙΟΣ ΒΟΥΛΓΑΡΗΣ

«Μιμηταί μου γίνεσθε»

(Ἡεὺλος)

2ον

Ἐν τῷ μεταξύ κατὰ τὸν χρόνον τῆς εἰς Θεσ/νικὴν παραμονῆς του Πατριάρχης ἤτο Σεραφεῖμ ὁ Β'. Ὁ τελευταῖος προσεκάλεσε τὸν Εὐγένιον νὰ διδάξῃ φιλοσοφικὰ μαθήματα εἰς τὴν Πατριαρχικὴν Ἀκαδημίαν καὶ ὁ ἔξοχος ἀνὴρ ἐδέχθη τὴν πρόσκλησιν. Ἐμελλεν ὁμῶς νὰ εἶναι μίαν σύντομον τὸ διάστημα τῆς καθηγεσίας του διότι μὲ τὴν πτώσιν τοῦ Σεραφεῖμ ἐκ τοῦ θρόνου, παρητήθη καὶ αὐτὸς ἐκ τῆς Ἀκαδημίας, τὸ πιθανώτερον τὴν ἀνοιξιν τοῦ 1761. Ὁ διάδοχος Πατριάρχης Σαμουὴλ Χατζερῆς ἐτίμησε τὸν πεφωτισμένον διδάσκαλον μὲ τὸν τίτλον τοῦ ρεφενδάριου, (Βυζαντινὸς ἐκκλησιαστικὸς ἀξιωματοῦχος τοῦ ὁποῦν τὰ κύρια καθήκοντα ἦσαν: α) νὰ διαβιβάζῃ εἰς τοὺς ἀρχοντας τὰ αἰτήματα τῶν Πατριαρχῶν, β) Κατὰ τὴν τελευτὴν τῆς στέψεως τῶν Βυζαντινῶν αὐτοκρατόρων ἐλάμβανεν ἐν χειρὶ τὸν ὑπ' αὐτῶν ἀπεκδυόμενον χρυσοῦν μανδύαν). Ἀναγκάζεται ὁμῶς ὑπὸ τῆς ἐκρήξεως τοῦ Ρωσοτουρκικοῦ πολέμου τῷ 1768 νὰ ἀναχωρήσῃ διὰ Λειψίαν τῆς Γερμανίας. Ἐκεῖ πλὴν τῆς δημοσιεύσεως πολλῶν ἔργων του συνάπτει γνωριμίας μὲ ἰσχυρὰ πρόσωπα τῆς Εὐρώπης, ἐν τῶν ὁποίων εἶναι καὶ ὁ Ρῶσος στρατάρχης Ὁρλόφ.

Ὁ τελευταῖος, ἐννοήσας τὴν ἀκτινοβολίαν τοῦ ἀνδρός, μεσολαβεῖ εἰς τὴν αὐτοκράτειραν Αἰκατερίνα τὴν Β', ἣτις καὶ προσκαλεῖ τὸν Εὐγένιον εἰς τὴν Πετρούπολιν.

Μετὰ τετραετὴ παραμονὴν του εἰς τὴν Ρωσικὴν πρωτεύουσαν, μετέβη εἰς Μόσχαν ὅπου ἐχειροτονήθη ἱερεὺς ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Πλάτωνος. Τοῦτο ἐγένετο τὴν 30ην Αὐγούστου τοῦ 1775 καὶ τὴν 1 Ὀκτωβρίου τοῦ ἐπομένου ἔτους ἐχειροτονήθη πρῶτος ἀρχιεπίσκοπος τῆς τότε Ἱδρυθείσης ὑπὸ τῆς Αἰκατερίνης ἀρχιεπισκοπῆς Σλαβωνίου καὶ Χερσῶνος. Ὁ Καיסάριος Δαπόντες εἰς τὴν «Γεωγραφικὴν Ἱστορίαν»

τὴν 1ην Ἰανουαρίου διὰ νὰ ὑποδείξῃ εἰς τὸ χριστιανικὸν πλήρωμα τὸν ἐπιβαλλόμενον τρόπον ζωῆς, ὥστε νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος. Ἡ ἀσέβεια ὁμῶς, καὶ ἴσως-ἴσως μασονικὸς δάκτυλος, κατώρθωσε νὰ διορίσῃ τὸν Μέγαν καὶ ἀσκητικὸν Ἱεράρχην... ὡς διαφημιστὴν καταστημάτων. πωλητὴν εἰδῶν, παίζοντα γέροντα κ.τ.λ. καὶ οὕτως αὐτὸ τὸ σέμνωμα τῆς ὀρθοδοξίας, αὐτὸν τὸν ἀκρογωνναῖον λίθον τῆς ἐκκλησίας τὸν κατέστησεν ἀπὸ ἐκκλησιαστικὸν πρόσωπον, ἀγοραῖον τύπον πᾶν ἄλλο ἢ εὐλάβειαν ἐμπνέοντα. Εἶναι λυπηρὸν καὶ αὐτόχημα ἐπαίσχυντον διὰ τὸν Ἑλληνικὸν λαὸν νὰ ἀνέχεται μίαν τοιαύτην ἀσέβειαν· ἀλλὰ καὶ ἀπορίας ἄξιον: Διὰ τί ἡ Διοίκησις τῆς Ἐκκλησίας δὲν ἐπενέβη ἵνα ἐμποδίσῃ τὴν διακαμψήσιν καὶ ἀσέβειαν αὐτὴν πρὸς τὸ πρόσωπον τοῦ «οὐρανοφάντορος» Ἱεράρχου, περὶ τοῦ ὁποῦν ψάλλεται τὸ «τὴν φύσιν τῶν ὄντων ἐπράνωσας»;

του λέγει διὸ ὁ Εὐγένιος ἐχειροτονήθη ἀρχιεπίσκοπος κατόπιν μεσολαβήσεως τοῦ τέως Πατριάρχου Σεραφεῖμ διαμένοντος εἰς Ρωσίαν. Τὸ πιθανώτερον εἶναι νὰ δεχθῶμεν διὸ ὁ ἀνὴρ Εὐγένιος Βούλγαρης εἶχε τοιαύτην πνευματικὴν ἀκτινοβολίαν ὥστε ἦτο περιττὴ ἡ παρουσίασίς του ὑπ' ἄλλου εἰς τοὺς συγχρόνους του.

23 ἔτη ἐπηδαιούχησεν ὁ μέγας διδάσκαλος τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χερσῶνος. Τῷ 1799 ὑπὸ τὸν κάματον ἐνὸς τεραστίου ἔργου, ὑποβάλλει εἰς τὴν αὐτοκράτειραν τὴν παραίτησίν του. Ἡ Αἰκατερίνα προσκαλεῖ αὐτὸν εἰς τὴν Πετρούπολιν καὶ τὸν καττάσσει μετὰ τῶν μελῶν τῆς Αὐτοκρατορικῆς Ἀκαδημίας. Ἡ θέσις αὕτη καὶ τὸ παράσημον τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου, τὸ ὁποῖον ἔλαβε διὰ τὰς πολλὰς του ὑπηρεσίας πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν, ἀπετέλουν ὑψίστην τιμὴν καὶ ἀναγνώρισιν πρὸς τὸν γίγαντα αὐτὸν τοῦ πνεύματος.

Τῷ 1802 ἀποσύρεται εἰς τὴν Λαύραν τῆς μονῆς τοῦ ἁγίου Ἀλεξάνδρου Νεύσκη καὶ τῷ 1806 εἰς τὰς 10 Ἰουνίου ἀπέρχεται ἐκ τοῦ κόσμου τούτου διὰ τὸν ὁποῖον τόσον ἐμόχθησε νὰ τὸν δηγῇ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

Ὑψίκομον καὶ γιγάντιον δοῦν ὀνομάζει ὁ Θερεσιανὸς τὸν Εὐγένιον Βούλγαρη. Τὸν βλέπει νὰ ὑπερέχῃ ἀπὸ ὅλους τοὺς συγχρόνους του. Εἶναι τὸ κέντρον κάθε πνευματικῆς κινήσεως τῆς ἐποχῆς του.

Πνευματικὸν γενάρχη τὸν νεωτέρου ἑλληνισμοῦ τὸν θέλει ὁ Κοραΐς.

Ἄνδρα ὁ ὁποῖος ἐθεμελίωσε τὴν ἠθικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνάστασιν τοῦ ἑλληνισμοῦ. Χαλκέντερος καὶ Τιτὰν ὑπῆρξεν ὁ πολυγραφώτατος καὶ σοφώτατος ἀνὴρ. Καὶ παρὰ τὸ ἀρχαῖζον ὕψος του ἀποτελεῖ καὶ θ' ἀποτελεῖ πηγὴν ἀστείρευτον πνεύματος ὀρθοδόξου καὶ πίστεως καθαρῆς. Τὴν ἀπόδειξιν τούτου ἐπιβεβαιούμεθα ἀπὸ τὴν εἰς ἄλλην στήλην δημοσιευμένην «κατὰ Λατίνων στηλητευτικὴν Ἐπιστολήν».

ΚΡΙΣΙΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Πολλοὶ ἐχθροὶ ἐνεφανίσθησαν, ἐπολέμησαν καὶ ἀντετάχθησαν εἰς τὸ ἔργον τῆς Ἐκκλησίας. Περισσότερον ὁμῶς ἐπικίνδυνοι ὑπῆρξαν οἱ ὑποκριταί, οἱ ψευδάδελφοι, οἱ ἐμποροὶ τῆς εὐσεβείας. Διὰ τοὺς τύπους αὐτοὺς ἰσχύει ὁ χαρακτηρισμὸς τοῦ Προφήτου: «Ὁ λαός μου χάνον μετὰ χεῖλη μετὰ τιμῆ, ἡ δὲ καρδία του πόρρω ἀπέχει ἀπ' ἐμοῦ». Οἱ τύποι αὗτοι δὲν ἔχουν ἀντιληφθῇ, διὸ ἡ Χριστιανικὴ Ἐρησκέα εἶναι θυσιᾶ, αὐταπάρνησις, ἀγάπη.

Ἐπιδιώκουν τὴν προβολὴν των καὶ θεωροῦν τὸν ἐαυτοῦλη των, ὡς γίγαντα. Παρουσιάζονται ὡς οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ζηλωταί τῆς πατρῴας εὐσεβείας, εἰς τὸ βάθος ὁμῶς εἶναι γεμάτοι φθόνον καὶ κακίαν. Ἀγωνίζονται δηθεν διὰ τὴν Ὁρθοδοξίαν.

Ἡ Ὁρθοδοξία ὁμῶς δὲν ἔχει ἀνάγκην τοιούτων μαχητῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους κάποτε θὰ εἶπῃ ὁ Κύριος «πορεύεσθε ἀπ' ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι.»

Ὁ ἀγωνιστὴς ὀφείλει πρῶτον νὰ πολεμήσῃ

τὸν ἑαυτὸν τοῦ καὶ νὰ νικήσῃ τὰ πάθη τοῦ.

Ἡ εἰκὼν τοῦ μαχητοῦ, τὴν ὁποῖαν δίδει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος καταλήγει «πρὸς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς στήναι πρὸς τὰς μεθοδεῖας τοῦ διαβόλου».

Ἀνθρώπος, ὁ ὁποῖος εἶναι ὑπερόπτης, περὶφρονεῖ τὸν ἀδελφόν του, λυπεῖ καὶ καταθλίβει μὲ τὴν ἐκφορικὴν ἀλαζονείαν του τοὺς ἀδελφούς του, εἶναι ἀνάξιος νὰ φέρῃ τὸν τιμητικὸν τίτλον τοῦ γνησίου Ὁρθοδόξου.

Ἡ κρίσις, τὴν ὁποῖαν διέρχεται ὁ ἱερός ἡμῶν ἀγών, εἶναι κρίσις χαρακτηρῶν. Ἐλάχιστοι εἶναι οἱ ἅγιοι, οἰεῖσεβεῖς, οἱ ἀγαθοί.

Ἡ προσευχὴ ἴσως αὐτῶν βοηθεῖ καὶ θὰ ἐπιφέρῃ τὴν νίκην.

Ἄς μὴ λησμονώμεν ὅτι παράγει τὸ σχῆμα τοῦ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου καὶ ὅτι θὰ εὐρεθώμεν ἐνώπιον τοῦ ἀδεκάστου Κριτοῦ. Αὐτὸν θὰ πρέπει νὰ ὑπολογίσωμεν. Αὐτοῦ τὸ βλέμμα διερευνᾷ τὰ βάθη τοῦ ἀνθρώπου καὶ ἀναγινώσκει τὰς καρδίας.

Στάμεν λοιπὸν καλῶς, στάμεν μετὰ φόβου. Πολλοὶ πολεμοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν, μόνον ὅμως οἱ ὑποκριταί, οἱ ψευδάδελφοί, οἱ ἔμπροσθεν τῆς εὐσεβείας, ἐπιφέρουν ζημίαν καὶ φθοράν, πρὸ παντὸς εἰς τὴν ψυχὴν καὶ κατόπιν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν.

Ἀγαπήσωμεν ἀλλήλους ἵνα ἐν ὁμονοίᾳ ὁμολογώμεν τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν.

Σταῦρος Καραμήτσος—Θεολόγος

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ

ΕΠΙΤΑΦΙΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΜΕΓΑΝ ΒΑΣΙΛΕΙΟΝ

Βασιλείου τοῦ Μεγάλου τοῦ Ἀρχιεπισκόπου Καισαρείας Καπαδοκίας, μεταστάντος πρὸς τὸν Κύριον ἐν ἡλικίᾳ 48 ἐτῶν, ὁ συμπατριώτης, παιδικὸς φίλος καὶ κατὰ πνεῦμα ἀδελφὸς αὐτοῦ· Μέγας Γρηγόριος ὁ Θεολόγος καὶ Ναζιανζηνὸς ἐπωνυμούμενος, ἐξεφώνησε τὸν ἐπιτάφιον λόγον. ἕνα ἐκ τῶν μαγαλιτέρων ἀριστουργημάτων τῆς Θεολογικῆς κληρονομίας, δι' οὗ ἐξυμνεῖ τὸν βίον, τὴν πολιτείαν καὶ τὰ κατὰ τῶν αἱρετικῶν ἀνδραγαθήματα τοῦ ἐν Ἀγίοις Μεγάλου Βασιλείου.

Ἐπὶ τῇ προσεγγιζούσῃ ἱερᾷ Μνήμῃ τοῦ Θεοτάτου τούτου πατρὸς, θεωροῦμεν ἐπίκαιρον νὰ μεταφέρωμεν ἐνταῦθα, χάριν τῶν φιλοβασιλείων ἀναγναστῶν, ἕνα διάλογον αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀντιπρόσωπον τοῦ Αὐτοκράτορος Οὐάλεντος τοῦ Ἀρειανόφρονος Μόδεστον, ἀποσταλέντα ἐπίτηδες καὶ βιάζοντα τὸν μέγαν Βασίλειον ἵνα ὑποκύψῃ καὶ δεχθῇ τὸν Ἀρειανισμόν, καθὼς τὸν διάλογον τοῦτον ἀναφέρει ὁ Γρηγόριος ἐν τῷ ἐπιταφίῳ, διὰ τοῦ ἰδίου συνήθους αὐτῷ λεκτικοῦ, ἐπιφυλασσόμενοι ὅπως ἐν ἄλλῳ φύλλῳ τῆς «Φωνῆς» ἀπλοποιήσωμεν τοῦτο.

«Τούτω, (τῷ Ἐπαρχῷ Μόδεστῳ), βρέμοντι κατὰ τῆς Ἐκκλησίας καὶ λεόντειον μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένῳ, λεόντειον δὲ βρυχωμένῳ καὶ μηδὲ προσοιτὸν πλείοσιν, ὁ γεννάδας ἐκείνος (Βασίλειος) εἰσάγεται· μᾶλλον δὲ εἰσεῖσιν, ὥσπερ εἰς ἐορτήν, οὐκ

εἰς κρίσιν καλούμενος. Πῶς ἂν ἀξίως διηγησαίμην ἢ τὴν τοῦ Ὑπαρχοῦ θρησύτητα, ἢ τὴν τοῦ ἀνδρὸς πρὸς αὐτὸν μετὰ συνέσεως ἔνστασιν; «Τί σοι, φησὶν, ὁ οὐσιος, βούλεται, τοῦτομα προσειπὼν (οὐκ ἔγω γὰρ Ἐπίσκοπον ἡξίου καλεῖν), τὸ κατὰ τοσοῦτου κράτους τολμᾶν καὶ μόνον τῶν ἄλλων ἀπευθαδιάζεσθαι;—Τοῦ χάριν, φησὶν ὁ γεννάδας, καὶ τίς ἢ ἀπόνειμα; οὐκ ἔγω γὰρ ἔχω γινώσκειν.—Οὐ μὴ τὰ βασιλείας, φησὶ θρησκείας, τῶν ἄλλων ἀπόνειμα ὑποκλιθέντων καὶ ἡττημένων.—Οὐ γὰρ ταῦτα, ἔφη, Βασίλειος ὁ ἐμὸς βούλεται· οὔτε κίσματος προσκυνεῖν ἀνέχομαι, Θεοῦ τε κίσμα τυγχάνων καὶ Θεὸς εἶναι κεκελευσμένος.—Ἡμεῖς δὲ τί σοι δοκοῦμεν; «Τί οὐδέν, ἔφη, ταῦτα προστάττοντες; Τί δέ; οὐ μέγα σοι τὸ μεθ' ἡμῶν τετάχθαι καὶ κοινωνοὺς ἔχειν ἡμᾶς;—Ὑπαρχοι μὲν, φησὶν, ὑμεῖς καὶ τῶν ἐπιφαιτῶν, οὐκ ἀρνήσομαι· οὐκ ἔγω δὲ Θεοῦ τιμώτεροι. Καὶ τὸ κοινωνοὺς ἔχειν, μέγα μὲν, (πῶς γὰρ οὐ; πλάσμα Θεοῦ καὶ ὑμεῖς), ἀλλ' ὥς εἰ τις ἄλλος τῶν ὑφ' ἡμῖν τεταγμένων· οὐ γὰρ προσώπια τὸν χρυσιανισμόν, ἀλλὰ πίστις χαρακτηρίζεται».

Τότε δὴ κινηθέντα τὸν Ὑπαρχον, ξέσαι τε πλὴν τῷ θυμῷ καὶ τῆς καθέδρας ἐξαναστήναι καὶ τραχυτέροις πρὸς αὐτὸν χρήσασθαι λόγοις.

«Τί δέ; οὐ φοβῇ τὴν ἐξουσίαν, φησὶ.— Μὴ τί γένηται; μηδὲ τι πάθω;— Μὴ τι; τῶν πολλῶν ἐν, ἃ τῆς ἐμῆς δυναστείας ἐστί.— Τίνα ταῦτα; γνωρίζεσθαι γὰρ ἡμῖν.— Δήμευσιν, ἔξοριαν, βασάνους, θάνατον.— Εἴ τι ἄλλο φησὶν, ἀπειλεῖ· τοῦτων γὰρ οὐδὲν ἡμῖν ἔστιται.— Καὶ τὸν εἰπεῖν.— πῶς καὶ τίνα τρόπον;— Οὐ τοι, ἔφη, δημῶσαι μὲν οὐκ ἄλωτος ὁ μηδὲν ἔχων, εἰ πλὴν τούτων χρήσεις τῶν τριχίνων μου ρακίων, καὶ βιβλίων δλίγων, ἐν οἷς ὁ πᾶς ἔμοι βίος. Ἐξορίαν δὲ οὐ γινώσκω, ὁ μηδενὶ τόλῃ περιγραφτός, καὶ μήτε ταύτην ἔχων ἐμὴν, ἣν οἰκῶ νῦν, καὶ πᾶσαν ἐμὴν, εἰς ἣν ἂν οἰκῶ· μᾶλλον δὲ τοῦ Θεοῦ πᾶσαν, οὐ πάροικος ἐγὼ καὶ παρεπίδημος. Αἱ βίβαστοι δέ, εἰ ἂν λάβοιεν, οὐκ ὄντος σώματος, πλὴν εἰ τὴν πρώτην λέγουσι πληγὴν; ταύτης γὰρ οὐ μόνως Κύριος. Ὁ γὰρ θάνατος εὐεργέτης· καὶ γὰρ θάνατον πέμψει με πρὸς Θεὸν ὃ ζῶ καὶ πολιτεύομαι, καὶ τῷ πλείστῳ τέθνηκα, καὶ πρὸς δὲ ἐπιβόρῳ πόρρωθεν.

Τούτοις καταπλαγάντα τὸν Ὑπαρχον, οὐδεὶς, φάναι, μέχρι τοῦ νῦν οὕτως ἔμοι διέλεκται, καὶ μετὰ τοσαύτης τῆς παρηγορίας, τὸ ἑαυτοῦ προσθεῖς ὄνομα.— Οὐδὲ γὰρ ἐπισκόπῳ, φησὶν, ἴσως ἐνέτυχες, ἢ πάντως ἂν οὕτον διελέχθῃ τὸν τρόπον ὑπὲρ τοιοῦτον ἀγωνιζόμενος. Τάλλα μὲν γὰρ ἐπεικεῖς ἡμεῖς, Ὑπαρχε, καὶ παντὸς ἄλλου ταπεινότεροι, τοῦτο τῆς ἐντολῆς καλεούμενης· καὶ μὴ ὅτι τοσοῦτω κράτει, ἀλλὰ μηδὲ τῶν τυγχόντων· εἰς τὴν ὁρμὴν αἴροντες. Οὐ δὲ Θεὸς τὸ κινδυνεύομενον καὶ προκείμενον, ἑτάλλα περιφρονεῖντες, πρὸς αὐτὸν μόνον βλέπομεν. Πῦρ δὲ καὶ ξίφος καὶ θῆρες, καὶ οἱ τὰς σάρκας τέμνοντες ὄνυχες, τρυφὴ μᾶλλον ἡμῖν εἰσὶν, ἢ κατάπληξις. Πρὸς ταῦτα ὑβρίζε ἀπειλεῖ, ποιεῖ πᾶν ὁ, καὶ ἂν ἢ βουλομένην σοι, τῆς ἐξουσίας ἀπόλαυε. Ἀκουέτω ταῦτα καὶ Βασίλειος, ὥς ἡμᾶς γε οὐχ' αἰρήσεις, οὐδὲ πείσεις συνθέσθαι τῇ ἀσεβείᾳ, καὶ ἀπειλῇ χαλεπώτερα».

Ἐδῶ λήγει ὁ μεγαλὸς τοῦ Μεγάλου Βασιλείου

Η ΠΑΝΣΟΦΟΣ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΣ ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΑ

Ἀπάντησις εἰς τὸν Θεολόγον
κ. Κ. Ἐνισλείδην

Εἰς τὸ θερησκευτικὸν περιοδικὸν «Οἱ Τρεῖς Ἱε-
ράρχαι» Νοεμβρίου ἐ. ἔ. ὁ Θεολόγος κ. Χρ. Ἐνισλεί-
δης, ἀνιῶν προφανῶς ἐκ θολερῶν πηγῶν, γράφει
περὶ τῆς ἁγίας Αἰκατερίνης πράγματα ἱστορικῶς ἀ-
τόχημα ἀνακριβῆ καὶ ἀνυπόστατα. Ἐκεῖνο δέ, ὁ-
πιο δέον νὰ ἐλεγχθῇ ἰδιαιτέρως εἶναι ὅτι ταυτίζεται
ἡ ἁγία Αἰκατερίνα μετὰ τὴν Ἀλεξανδρινὴν φιλόσοφον
Ὑπατίαν εἰδωολάτριν, ὑπὸ φανατικῶν Χριστιανῶν
φονευθείσαν.

Ἰδοὺ τί γράφει σχετικῶς ὁ κ. Ἐνισλείδης.

«Λέγεται καὶ ὑποστηρίζεται ὅτι ἡ ἁγία δὲν
εἶναι καμία ἄλλη παρὰ αὐτὴ ἡ φιλόσοφος Ὑ-
πατία τῆς Ἀλεξανδρείας, ἡ ὁποία κρυπτοχριστιαν-
νῇ οὖσα, διδάσκαλος καὶ πνευματικὴ ἀδελφὴ τοῦ
ἐπισκόπου Συνεσίου τῆς Πτολεμαίδος ἐν Ἀφρι-
κῇ, καὶ ἡ ὁποία «ἐμαρτύρησεν» εἰς τὴν Ἀλεξάν-
δρειαν περὶ τὸν αὐτὸν χρόνον».

Τὰ ἱστορικὰ ὅμως δεδομένα διακρίνουν ζωηρό-
τατα τὴν μάρτυρα Χριστιανὴν πάνσοφον Αἰκατερί-
ναν ἀπὸ τὴν εἰδωολάτριν φιλόσοφον Ὑπατίαν, τὴν
ὑπὸ ὄχλου Χριστιανῶν, ἀδιακρίτῳ ζήλῳ ἐλαυνομέ-
νου, κατακρεουργηθείσαν.

Διότι ἡ μὲν Αἰκατερίνα ἐμαρτύρησε διὰ Χρι-
στοῦ τὸ 312 μ. Χ. ἡγεμονεύοντος ἐν τῇ Ἀνατολῇ
τοῦ Χριστιανομάχου Μαξεντίου Δαῖα, κατὰ τὸ τε-
λευταῖον δηλαδὴ ἔτος τῶν δέκα μεγάλων διωγμῶν
τοῦ Χριστιανισμοῦ· διότι τῷ 313 ἐξεδόθη ἐν Με-
διολάνοις τὸ περίπυστον διάταγμα τοῦ Μ. Κωνσταν-
τίνου περὶ ἀνεξιδροσεύσεως ἐν τῷ Ρωμαϊκῷ κράτει.
Ἡ δὲ φιλόσοφος εἰδωολάτρίς Ὑπατία ἐφονεύθη
κατὰ τὸ 416 μ. Χρ. Ἡτοι πλέον τοῦ αἵωνος προ-
ήκμασεν ἡ Αἰκατερίνα τῆς Ὑπατίας.

Τὸ ὅτι δὲ ἡ Ὑπατία ἦτο κρυπτοχριστιανὴ οὐ-
δαμῶθεν ἱστορικῶς ἀποδεικνύεται. Τοῦναντίον μά-
λιστα ἐκ τῆς ἱστορίας γνωρίζομεν ὅτι ὁ οἰκτρὸς θά-
νατός της ἀποδίδεται εἰς θερμοαίμους Χριστιανούς
τῆς Ἀλεξανδρείας, οἱ ὅποιοι βαρέως ἔφερον νὰ βλέ-
πωσιν αὐτὴν καθ' ἡμέραν ἐπὶ δίφρου καθεζομένην
καὶ μετὰ πομπῆς καὶ παρατάξεως ὑπὸ τῶν θαυμα-
στῶν της συνοδευομένην, νὰ μεταβαίνει εἰς τὴν σχο-
λὴν, ὅπου ἐδίδασκεν· ἐν τῷ προσώπῳ δὲ αὐτῆς με-
γάλως νὰ καυχῶνται καὶ κομπάζωσιν οἱ εἰδωολά-
τραι· ὁ δὲ Ὁρέστης, ἐπαρχος τῆς Ἀλεξανδρείας,
εἰδωολάτρης καὶ αὐτός, διατηρῶν στενὰς φιλικὰς
σχέσεις μετ' αὐτῆς νὰ εὐρίσκηται εἰς προστριβὰς
μετὰ τοῦ Κυρίλλου τοῦ ἐν ἁγίοις ἐπισκόπου τῆς
πόλεως.

διάλογος μετὰ τοῦ Ὑπάρχου Μοδέστου, ὅστις με-
ταβὰς πρὸς τὸν Βασιλέα Οὐάλεντιν εἶπεν: «Ἡγ-
τήμεθα, ὦ Βασιλεῦ, τοῦ τῆσδε προβεβλημένου
τῆς Ἐκκλησίας. Κρείττων ἀπειλῶν ὁ ἀνὴρ, λόγων
στερορότερος, πειθοῦς ἰσχυρότερος. Ἄλλον δεῖ τινα
πειρᾶν τῶν ἀγενεστέρων· τοῦτον δέ, ἡ βιάζεσθαι
φανερῶς, ἢ μὴ προσδοκᾶν εἶξεν ταῖς ἀπειλαῖς».

«Θαυμάζει γὰρ ἀνδρὸς ἀρετὴν καὶ πολέμιος».

Α. Μ. Ε.

Ὁ Ἐκκλησιαστικὸς Ἱστορικὸς Σωκράτης (Βιβλ.
Ζ', κεφ. ιε') ἰδοὺ πῶς περιγράφει τὸν φόνον τῆς
Ὑπατίας.

«...Καὶ δὴ συμφωνήσαντες ἄνδρες, τὸ φρόνη-
μα ἐνθέρμοι, ὧν ἡγήτο Πέτρος τις ἀναγνώστης
ἐπιτηροῦσι τὴν ἀνθρώπων (δηλ. τὴν Ὑπατίαν).
ἐπανιούσαν ἐπὶ οἰκίαν ποδὲν καὶ ἐκ τοῦ δίφρου
ἐκβαλόντες ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν, ἢ ἐπ' ὄνυμον και-
σάριον, συνέλκουσιν. ἀποδύσαντες τε τὴν εὐθῆτα,
δοσεράκοις ἀνέλλον καὶ μεληδὸν διασπᾶσαντες,
ἐπὶ τὸν καλούμενον κισσάρῳνα τὰ μέλη συνάραν-
τες πυρὶ κατηνάλωσαν· τοῦτο οὐ μικρὸν μῶμον
Κυρίλλῳ καὶ τῇ Ἀλεξανδρείᾳ Ἐκκλησίᾳ εἰργά-
σατο· ἀλλότριοι γὰρ παντελῶς τῶν φρονούντων
τὰ Χριστοῦ φόνου καὶ μάχαι καὶ τὰ τούτοις πα-
ραπλήσια καὶ ταῦτα πέπρακται τῷ τετάτῳ ἔτει
τῆς Κυρίλλου ἐπισκοπῆς, ἐν ὕπατειᾳ Ὀνωρίου
τὸ δέκατον, καὶ Θεοδοσίῳ τὸ ἕκτον ἐν μηνὶ
Μαρτίῳ, νηστειῶν οὐσῶν».

Οὐδεμίαν λοιπὸν σύγκρισιν καὶ συνταύτισιν με-
ταξὺ Αἰκατερίνης μάρτυρος Χριστοῦ, καὶ Ὑπατίας
εἰδωολάτριδος φονευθείσης, ἐπιτρέπονσι τὰ ἱστο-
ρικὰ δεδομένα. Ἀπορίας δὲ μεγάλης ἄξιον τυγχά-
ναι πῶς τολμᾶσι τοσοῦτον προχείρως σκεπτόμενοι
νὰ συγκρίνωσι τὰ ἀσύγκριτα καὶ νὰ ταυτίσωσι τὰ
ἀσυνταύτιστα, καὶ δὴ ἐπὶ ἁγίων προσώπων, θεολό-
γοι περιωπῆς τοῦ κ. Ἐνισλείδου!

Δουλοῦντες δὲ ἀφορμῆς ἃς μὴ παραλείψομεν νὰ
ἀναφέρωμεν καὶ τοῦτο. Λέγεται ὅτι ἡ ἁγία Αἰκα-
τερίνα ἐκαλεῖτο πρότερον Λωροθέα, κατ' ἄλλους
δὲ Δαμιανή, καὶ ὅτι μετωνομάσθη ὑπὸ τῶν θαυμα-
στῶν αὐτῆς εἰς Αἰκατερίναν, διότι τὸ ὄνομα τοῦτο
δηλοῖ, κατὰ τὴν ἀραβικὴν γλῶσσαν, τὴν σοφὴν. Τὸ
θηλυκὸν τοῦ ἐνάρθρου ἐλ Κάδεμ (ὁ σοφὸς) εἶναι
ἐλ Κάτερ (ἡ σοφὴ). Τοῦτο, καθ' ἑλληνικὴν ἀπαγ-
γελλαν, ἐγένετο Αἰκάτερ, προσετέθη δὲ καὶ ἡ πε-
ρίεργος εἰς —ίνα κατάληξις. Κατ' ἄλλην ἐρμηνείαν
τὸ ὄνομα Αἰκατερίνα προέρχεται ἐκ συριακῆς τι-
νός λέξεως σημαίνουσης τριπλοῦν στέφανον, ὃν ἤρεν ἡ
ἁγία, ἥτοι τὸν τῆς παρθενίας, σοφίας καὶ μαρτυ-
ρίου. Εἰς ταύτην δὲ τὴν ἐξηγησὶν ἀναφέρεται πι-
θανώτατα καὶ τὸ διστιχον τοῦ Μηναίου τῆς 25
Νοεμβρίου.

Αἰκατερίνα καὶ σοφὴ καὶ παρθένος,
ἐν δὲ ξίφους καὶ μάρτυς, ὦ καλὰ τρεῖς!

* Παρὰ τὰ λεγόμενα τοῦ Σωκράτους εἶναι ἀληθές
ὅτι ὁ θεὸς Κύριλλος οὐδεμίαν ἀνάμειξιν ἄμεσον ἢ ἔμ-
μεσον εἶχεν εἰς τὸν φόνον τῆς Ὑπατίας καὶ συνεπῶς
ὁ προσάφθεις εἰς αὐτὸν μῶμος κρίνεται ἄδικος, ὅτι
συνέβη ἐγένετο ἐξ ἀπίνης καὶ ἦτο ἀδύνατον νὰ προ-
ληθῇ διὰ μιᾶς ἐγκαίρου ἐπεμβάσεως τοῦ Κυρίλλου.

† Ἀρχιμ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΝΑΣΣΙΜΗΣ

Ἄωρεᾶ

Πρὸς τὸ Σωματεῖον «Παναγία ἡ Ὁδηγήτρια» τὸ
ἐκλεκτὸν Μέλος αὐτοῦ ἡ κ. Βασιλικὴ Ποιρῶλα ἀπέ-
στειλεν ἑκατὸν (100) Δολλάρια, μετὰ τὴν παράκλησιν ὅ-
πως διανεμηθῶσιν εἰς τοὺς ἀπόρους Ἀδελφούς μας
ἐπὶ ταῖς ἁγίαις ἡμέραις τῶν Χριστουγέννων.

Υπεύθυνος ἑλῆς Παναγιώτης Ι. Βρετᾶκος

Νίκης 33—Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεώργιος Σερμπίνης

Θεμιστοκλέους 38

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΟΙ ΗΜΕΡΟΔΕΙΚΤΑΙ ΤΟΥ ΕΤΟΥΣ 1958

Ὅλγα εἰσέτι τεμάχια ἐκ τῶν ἡμεροδεικτῶν τοῦ καὶ τσέπης μένουσιν ἀδιάθετα ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν διότι ἕνεκα τοῦ πλουσίου αὐτῶν θρησκευτικοῦ περιχομένου, ἐφέτος ἔγειναν ἀνάρπαστοι. Ὅσοι δὲν ἐπρομηθεύθησαν, αἱ ἐπωφεληθῶσι τῆς εὐκαιρίας.

Ἡ τιμὴ αὐτῶν εἶναι:

7 δραχμὰς ἑκαστος ἐκ τῶν τοῦ τοίχου καὶ 2 δραχμὰς ἑκαστος ἐκ τῶν τῆς τσέπης.

— Τὰ μαθήματα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς

Τὰ μαθήματα τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς ἔξακολουθοῦσι τακτικῶς δις τῆς ἐβδομάδος ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. καὶ μόνον αἱ ἡμέραι τῆς παραδόσεως ἔκανονίσθησαν εἰς τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης καὶ τῆς Κυριακῆς. Αἱ ἐγγραφαὶ συνεχίζονται, καὶ εἶναι εὐχάριστον τὸ φαινόμενον, ὅτι πολλοὶ ἐκ τῶν νέων μας παρουσιάζονται φιλόμουσοι.

Τὸ παρελθόν

Παρήλθε καὶ τὸ 1957, συναποκομίσαν πλήθος γεγονότων καὶ πλουτίσαν μὲ πολὺ τιμὸν πείραν. Κατὰ τὸ ἀπερχόμενον ἔτος συνήλθε τὸ Β' Ἱερατικὸν Συνέδριον, δι' οὗ ἐνισχυθῇ ὁ ἱερεὺς ἡμῶν ἀγῶν καὶ ἀντηλάλησαν πολὺ τιμὸν συνέψεις. Ὡσαύτως κατὰ τὸ ἔτος αὐτὸ ἐπαραγματοποιήθη νοσταλγικὸν δνείρον, ἡ ἀγορὰ ἰδιοκτητῶν γραφείων τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Μέσα εἰς τὰ βασικά γεγονότα δυνάμεθα νὰ κατατάξωμεν καὶ τὰς συνεχιζομένας ἐνεργείας διὰ τὴν ἐξασφάλισιν πνευματικῆς Ἠγείας. Ἡ νοσηλευεῖσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ μετὰ τῆς αὐτῆς ἀνταπαρνήσεως καὶ τοῦ αὐτοῦ ζήλου συνεχίζει τὸν ἱερὸν ἀγῶνα μέχρι τῆς δριστηκῆς κατεσχέσεως. Ἡ ἐπιτυχία τοῦ ἔργου τῆς καὶ ἡ δλοκληρώσεως τῶν σκοπῶν τῆς ἐξαρετᾶται ἀπὸ τῶν σεβασμῶν καὶ τὴν πειθαρχίαν τοῦ χριστοτεπωνύμου πληρώματος πρὸς αὐτήν. Ὅλοι εἰμεθα ἐπιστρατευμένοι!

Ἡ ἐπιστολὴ τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πρὸς τὸν Πάπαν

Εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ἐδημοσιεύθη μελιστάλκτος ἐπιστολὴ εἰς ἵαν ἀβρὸν καὶ φιλόφρον ὕψος τῶν ἀξιοτιμῶν κ. κ. Καθηγητῶν τῆς Θεολογικῆς Σχολῆς πρὸς τὸν Πάπαν, δι' ἧς παρακαλεῖται οὗτος νὰ μὴ στείλῃ διδδον τὸ ἀποθανόντος ἐπισκόπου τῶν Οὐνιτῶν. Εἰς τὴν ἐπιστολὴν αὐτὴν γίνεται λόγος περὶ ἐνώσεως τῶν Ἐκκλησιῶν. Κατ' ἀρχὴν διερωτώμεθα, ἂν ἡ Θεολογικὴ Σχολὴ ἀντιπροσωπεύῃ ἐξουσίαν τινά, ὥστε νὰ ἀπευθύνῃ ἐπιστολὴν τοσαύτης σπουδαιότητος καὶ διὰ τοιοῦτον θέμα. Ἐρωτῶμεν ἐπίσης ποίαν ἔννοιαν δίδει ἡ περίσμενος τῶν Θεολόγων Σχολὴ εἰς τὸν ὅρον «Ἐνωσις τῶν Ἐκκλησιῶν; Καθ' ἡμᾶς μόνον μία πραγματικότης, ὑπάρχει, ἡ Ὁρθοδοξία καὶ ἐν σύνθημα δύνανται νὰ ριφθῇ: Ἐπιστροφὴ πρὸς τὴν Ὁρθοδοξίαν! Τὸ περισσὸν ἐκ τοῦ πονηροῦ!

«Ὁρθόδοξα Νεῖα»

Ἐξετυπώθη καὶ κυκλοφορεῖ τὸ περιοδικὸν τῆς Νεολογίας μας «Ὁρθόδοξα Νεῖα» εἰς καλλιτεχνικὴν ἔκδοσιν καὶ πλουσίαν ἐποικοδομητικὴν ὕλην.

Νέα ἐποχὴ διὰ τὴν ἀνθρωπότητα

Τὸ νέον ἔτος ἐγκαινιάζεται μὲ δύο ἀουλήπτου ἐντάσεως καὶ καταστροφικῆς ἰσχύος ἐφευρέσεις. Διὰ τῶν ἐφευρέσεων αὐτῶν ὁ ἄνθρωπος ἐπεξέτεινε τὰ ὅρια τοῦ βίου του εἰς τὸ σῶμα. Τὶ θὰ συμβῇ; Δυνάμεθα νὰ τὸ προβλέψωμεν! Ἐὰν ὁ ἄνθρωπος προσανατολισθῇ πρὸς τὰς ἀθανάτους ἀξίας τοῦ χριστιανισμοῦ, ἀσφαλῶς αἱ ἐφευρέσεις θὰ συμβάλλουν εἰς τὴν εὐτυχίαν ἐὰν ὅμως παραμείνῃ εἰς τὴν ἀσέβειαν, τότε βεβαίως διηγούμεθα πρὸς τὸν ἐξαφανισμόν.

Ἡ ἐορτάζουσα Ὁρθοδοξία

Ὁ ἡμερήσιος τύπος δι' ὅλων τῶν μέσων διεφήμισεν, ὅτι ὁλόκληρος ἡ χριστιανικὴ ἐκκλησία .. τὰ Χριστούγεννα. Τὰ Χριστούγεννα τὰ ἐπανηγύρισαν ὅλοι, ἐκτὸς τῶν Ὁρθόδοξων. Ἡ Βηθλεὲμ μεθ' ὅλων τῶν ἀνὰ τὴν οἰκουμένην κέντρων τῆς Ὁρθοδοξίας σήμερον ἐορτάζει καὶ πανηγυρίζει τὰ Γενέθλια τοῦ Σωτῆρος. Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς συγκινεῖ καὶ δι' αὐτὸ ἐπιμένονεν, διὰ τὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθόδοξων.

Θεὸν Κήρυγμα

Τὸ ἐν τοῖς Γραφείοις ἡμῶν (Νίκης 33) κατὰ τὸ ἀπόγευμα ἐκάστης Τετάρτης γινόμενον θεῖον κήρυγμα ἐξακολουθεῖ ὥρα 5-6. Ἐπομένως ἔστω τοῦτο πρὸς γνώσιν τῶν Ἀδελφῶν τῶν ἐπιθυμούντων ἵνα παρακολουθήσωσιν.

Ἐπίσης ἐν Πειραιεὶ, ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀγίας Σοφίας 110, τὸ ἀπόγευμα ἐκάστης Κυριακῆς καὶ ὥρα 4-5 γίνεται θεῖον κήρυγμα μὲ ὁμιλητὰς ἐκ περιτοπῆς τοῦς Θεολόγους τῆς Ὁρθόδοξου καὶ ἱερᾶς παρατάξεως ἡμῶν.

Προφητεία τῆς Π. Α. περὶ τῆς ἐλευσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Καὶ εἶπε Κύριος ὁ Θεὸς τῷ ὄφει: ὅτι ἐποίησας τοῦτο, ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ πάντων τῶν κτηνῶν καὶ ἀπὸ πάντων τῶν θηρίων τῶν ἐπὶ τῆς γῆς· ἐπὶ τῷ στήθει σου καὶ τῇ κοιλίᾳ πορεύσῃ καὶ γῆν φαγῇ πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς σου. Καὶ ἔχθραν θῆσω ἀνὰ μέσον σου καὶ ἀνὰ μέσον τῆς γυναικὸς καὶ ἀναμέσον τοῦ σπέρματός σου καὶ ἀνὰ μέσον τοῦ σπέρματος αὐτῆς· αὐτὸς σου τηρήσει κεφαλὴν, καὶ σὺ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.

Τὸ πρωτοεναγγέλιον τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρώπου. (Γέν. 3:15).

Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς με: ὁρθῶς πάντα ὅσα ἐλάλησα πρὸς σέ: προφῆτην ἀναστήσω ἀπὸ τοῖς ἐκ τῶν ἀδελφῶν αὐτῶν, ὥστε περ σέ, καὶ δώσω τὰ ῥήματα ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ. καὶ λαλήσει αὐτοῖς καθ' ὅτι ἂν ἐντελῶμαι αὐτῷ καὶ ὁ ἄνθρωπος· ὅς ἐάν μὴ ἀκούσῃ ὅσα ἂν λαλήσῃ ὁ προφῆτης ἐκεῖνος ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐγὼ ἐκδικήσω ἐξ αὐτοῦ. **Δευτερ. ΙΗ' 18-19**

Καὶ εἶπε Κύριος πρὸς Μωϋσῆν: ποιήσον σεαυτῷ ὄφιν καὶ θες αὐτὸν ἐπὶ σημείου, καὶ ἔσται ἐάν δάκνῃ ὄφιν ἄνθρωπον, πᾶς ὁ δεδηγμένος ἰδὼν αὐτὸν ζήσεται. Καὶ ἐποίησε Μωϋσῆς ὄφιν χαλκοῦν καὶ ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ σημείου, καὶ ἐγένετο ὅταν ἔδακνεν ὄφιν ἄνθρωπον, καὶ ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὸν ὄφιν τὸν χαλκοῦν καὶ ἔζη.

Ἀριθμ. ΚΑ' 9-11